Annabel Murray

113

Regrete târzii

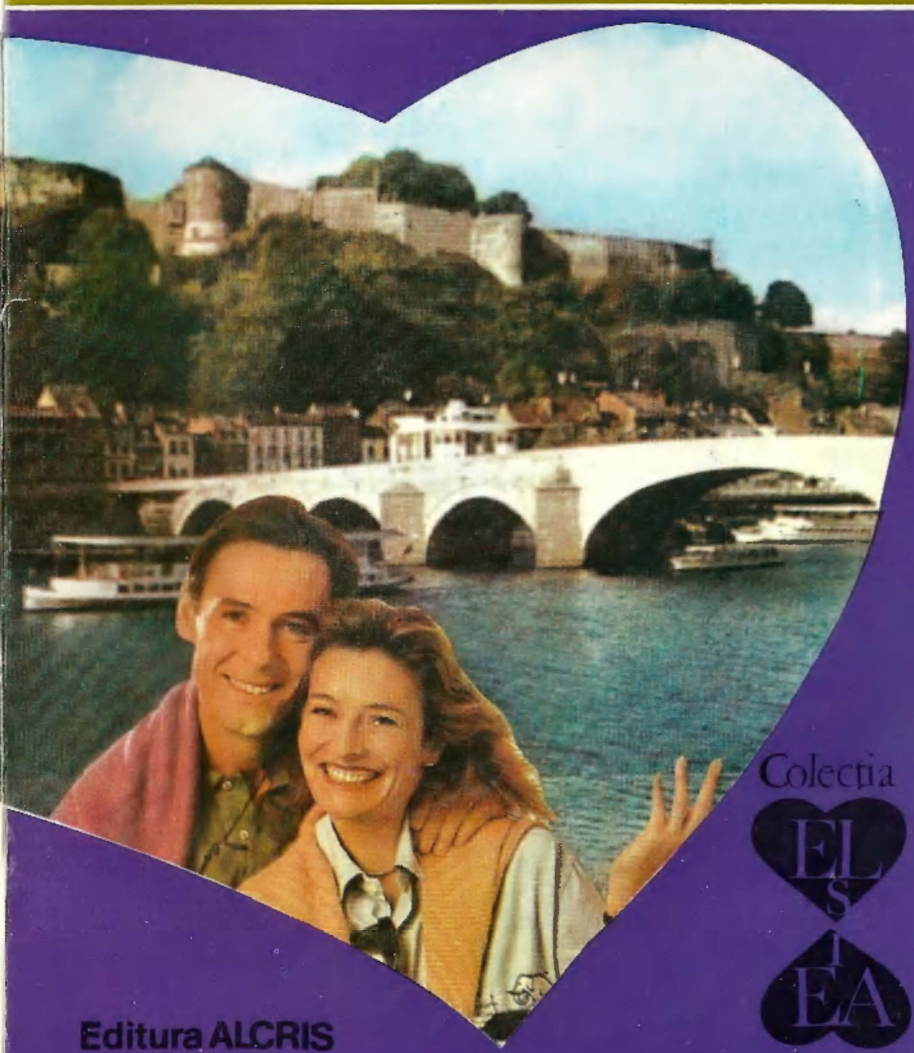

Colecția ELSEA

Editura ALCRIS

ANNABEL MURRAY

REGRETE TÂRZII

Coperta : ANDY

Această carte a fost tipărită pentru prima dată în limba engleză, sub titlul : SHADOW OF A LIE.

© 1991, Annabel Murray

L'OMBRE D'UN MENSONGE

Harlequin S.A.

Toate drepturile asupra acestui titlu în limba română, aparţin editurii ALCRIS – M 94

ANNABEL MURRAY

REGRETE TÂRZII

Traducere din limba franceză de
MIHAIL MININ

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREŞTI

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-580-002-0

Colecția „EL și EA"

CAPITOLUL 1

Sejurul Antheei la Roma se apropia de sfârşit. Capitala italiană îi recunoscuse talentul de pictoriţă ; era agreată şi amirată aici. Dar acest succes nu o copleşea de fericire. Acum, când vâlva expoziţiei se potolea, tânăra nu mai simţea decât o mare oboseală nervoasă.

Cu ochii închişi ea se sprijini cu spatele de peretele cabinei ascensorului, în timp ce acesta urca fără zgomot. Ea savura acest moment de tihnă, departe de aceşti necunoscuţi, care o urmăreau cu întrebările şi cu laudele lor, departe de această mulţime incapabilă s-o înţeleagă.

La etajul al şaselea, ieşi din ascensor şi deschise uşa apartamentului ei. Salonul se scălda într-o lumină roz care se strecura doar prin câteva storuri. Ca într-un tablou, fereastra încadra acoperişurile şi balcoanele Romei.

Anthea rătăci prin apartament, încercând să-l privească cu alţi ochi. Ea văzu în mobilele din lemn de trandafir, în covoarele persane, în vechile gravuri şi în buchetele de flori, mărtu-

ria propriului succes. Totuşi în faţa acestui lux, ea nu se putea împiedica să se gândească la faptul că preţul reuşitei fusese prea mare. Oare merita osteneala ?

Se dezbrăcă în camera ei şi ezită între a face baie sau duş. Baia parfumată o învălui.

Gloria, gândi ea atunci când lenevea lungită în cadă, nu-i mai lăsa nici un moment de răgaz. După toţi aceşti ani de muncă şi de căutări îndârjite, marcaţi de îndoieli şi de incertitudini privind opţiunile sale artistice, succesul care o propulsase brusc pe Anthea în avanscenă o uimea şi o speria. Se băteau pentru tablourile ei, galeriile îşi disputau expoziţiile cu operele sale, experţii îi estimau pânzele la preţuri exorbitante. Într-un cuvânt, era la modă ! Şi îi era atât de frică să piardă această faimă, încât nu mai avea timp să se odihnească. I se părea că nu picta niciodată destul.

În timp ce apuca prosopul pregătit pentru ea de cameristă şi ieşea din baie, Anthea se mira încă o dată de aceste favoruri : cine ar fi crezut, în urmă cu doi ani, că ea va avea într-o zi pe cineva la dispoziţia ei ? Nu mai mişca un deget şi intra într-un apartament mereu curat şi primitor...

Nu era decât zece seara. Baia o răcorise, îi alungase gândurile negre, şi Anthea credea că seara asta singuratică constituia un prilej favorabil de a privi în viitor. Până în prezent, ea lăsase în mod deliberat acest subiect deoparte.

După ce şi-a pus o rochie de casă, ea îşi pregăti o cină rapidă. Apoi, cu un sandviş într-o mână şi cu un pahar cu suc de portocale în cealaltă, se întoarse în salon. Ce-ar gândi eleganţii ei clienţi dacă ar vedea-o astfel ? Anthea detesta snobismul cocktailurilor de la vernisaj. Mondenităţile săptămânilor din urmă nu făceau cât micul ei supeu improvizat.

Examinând pereţii salonului, tânăra se opri asupra spaţiilor goale : n-ar fi trebuit să se despartă niciodată de aceste patru tablouri. Ele erau simbolul trecutului ei, al acelor clipe în care cunoscuse în acelaşi timp cea mai mare fericire şi cele mai straşnice tristeţi. Întreaga ei sensibilitate era exprimată în acele tablouri. Dar Pietro Conti, agentul Antheei, insistase ca ele să figureze în ultima ei expoziţie.

— Doar n-ai de gând să mai dosești multă vreme asemenea capodopere ! exclamase el verificându-le data. Ar fi trebuit să le expui la prima ta expoziţie. Deşi ai procedat bine, în definitiv, le vom vinde mult mai scump astăzi.

Desigur, el nu putea să înţeleagă. Pentru Anthea, aceste patru picturi însemnau mult mai mult. Ele îi aminteau de Gweniver, Morgane, Alan... şi mai ales de Jestyn, chiar dacă nici unul dintre ei nu s-ar fi recunoscut în aceste forme alegorice.

În prezent, trebuia ca ea să facă proiecte. Trebuia să picteze din nou şi să alcătuiască o nouă colecţie. Lumea artei aştepta o nouă ex-

poziție de la Anthea Adair. La Londra, de data asta.

Dar tânăra artistă nu mai avea inspirație. Și niciodată nu ar reproduce propriile ei tablouri. Un original trebuia să rămână un original ; Anthea nu urma să se plagieze pe ea însăși. Dacă ar fi putut măcar să se întoarcă în Anglia, liberă, fără grijă. Acolo se găsea sursa creativității sale. Dar în această țară, dăinuia încă trecutul său. Riscul de a da peste necazurile trecutului era prea mare. Și celebră cum era acum, era ca și sigur că vestea întoarcerii ei **le-ar** parveni foarte repede.

Anthea înțelesese atunci în ce măsură depindea încă viitorul ei, în ciuda tuturor eforturilor sale, de ființele pe care le lăsase în Cornwall...

*
* *

Gweniver, mai întâi. Adorabila, fermecătoarea Gweniver cu ochii mari cenușii, cu atitudinea ei de silfidă care captivase întotdeauna imaginația Antheei. Ea o îndrăgise imediat pe Gweniver, chiar și atunci când aceasta, fără să vrea, îi provocase necazul.

Apoi Morgane. Morgane îi provoca încă Antheei un profund sentiment de neliniște. Părea simpatică, dar Anthea, peste măsură de sensibilă, își dăduse seama de ostilitatea ei

voalată, de răutatea ei. Vorbise o dată despre asta cu Gweniver, dar aceasta ţinea prea mult la ceilalţi ca să se îndoiască de vreunul dintre cei cărora le oferise simpatia ei. Cât despre a discuta de această antipatie cu Jestyn, era de neconceput, Morgane fiind mereu binevenită în casa lui.

Jestyn... Între Anthea şi el se înfiripase o atracţie subită, inexplicabilă, cu care nici unul nici celălalt nu putuseră lupta. Pentru asta Jestyn se detaşase şi o urâse pe ea, soţia fratelui său Alan.

In timpul acestor ultimi doi ani, Anthea îl uitase în mod intenţionat pe Alan. Strălucitor, fermecător şi frumos, era mai mic cu un an decât ea ; la început, crezuse că el era prinţul fermecător al visurilor ei de copil. Părul lui auriu, puritatea trăsăturilor lui îi dădeau un aer de tânăr cavaler medieval.

Dar atunci când Anthea îl prezentase pe Alan părinţilor ei, aceştia nu-l apreciaseră prea mult.

— El este mult prea perfect, explicase mai târziu d-na Adair. E prea fermecător, prea frumos... Toţi avem defecte, dar pe ale lui nu le disting. Dacă le ascunde, vreau să ştiu de ce.

Părinţii Antheei nu trăiseră prea mult ca să afle că această judecată intuitivă era întemeiată. Puţin după plecarea lui Alan şi a Antheei în voiaj în Cornwall, dl şi dna Adair muriseră într-un accident de avion pe când se duceau în vacanţă în Spania.

In durerea ei, Anthea nu găsise alinarea pe care ea era îndreptățită s-o aștepte de la Alan. Dimpotrivă, el îi făcuse mai mult rău decât își puteau închipui părinții ei.

Îl întâlnise la Belle-Arte. Talentele și gusturile lor se dezvoltaseră împreună, cât și o prietenie trainică. Alan se arăta mereu afectuos, bine dispus, și primul an al Antheei alături de el trecuse ca un vis. Relația lor nu părea totuși a fi evoluat. El se purta atât de frățește cu ea, încât Anthea îl bănuia că avea o iubită în Cornwall. De aceea ea sfârși prin a se mulțumi cu această prietenie, fără să spere nimic mai mult.

Anul următor, Alan se întorsese într-o zi dintr-un week-end lung în Cornwall, vizibil îngrijorat. Timp de câteva zile el s-a arătat extrem de amabil față de Anthea, culminând cu strania lui cerere în căsătorie. Nici un semn de pasiune, de tandrețe deosebită nu precedase această propunere surprinzătoare, și Anthea înțelesese imediat că nu era vorba de o declarație de dragoste. Cu calm, ea îl privise în ochi și întrebase :

– De ce ?

– De ce se căsătoresc oamenii de obicei ?

– Pentru că se iubesc. Mă iubești, Alan ?

– Dar bineînțeles că te iubesc.

– Am fost buni prieteni, în acești ultimi doi ani, îi amintise Anthea pe un ton de reproș. Nu-mi ești dator cel puțin cu adevărul ?

— Iartă-mă, Anthea, ai dreptate. Adevărul e că am nevoie de o soție, sau măcar de cineva care să-mi țină loc de soție.

Alan se întrerupse brusc ; fără îndoială îi era frică să vorbească.

— Nu dispun de bani, reluă el. Sunt complet dependent de fratele meu Jestyn până la vârsta de douăzeci și cinci de ani — adică încă șase ani — numai dacă nu mă căsătoresc cu o fată încântătoare și de familie bună. Atunci voi moșteni banii pe care mi i-a lăsat mama. Am nevoie de ei dacă vreau să-mi continui cariera de pictor. Jestyn îmi acordase doi ani pentru a izbuti să trăiesc de pe urma tablourilor mele... dar nu am reușit. Va trebui să mă întorc în Cornwall și să muncesc în întreprinderea familiei. Îți dai seama ? Niciodată nu voi putea supraviețui într-o slujbă de birou de la 9 dimineața până la șase seara ! Trebuie să fiu liber. Trebuie să mă exprim. Mă poți înțelege, nu-i așa ?

Anthea îl înțelegea, desigur : ea simțea exact același lucru. Nu putea decât să le mulțumească părinților ei pentru că n-au încercat niciodată s-o îndepărteze de vocația sa. Ei îi recunoscuseră talentul și o ajutaseră din răsputeri.

— Dar fratele tău nu va bănui nimic ? întrebase tânăra.

— Nu. Jestyn nu. E de-ajuns ca să revin acasă cu soția mea, purtând verighetă, și el va fi convins. Este un diavol care mi-a distrus deja

viața o dată, fără să bănuiască, dar are încredere în mine.

Fără să lămurească sensul acestei remarci, el continuase :

– În definitiv, Anthea, ce ai de pierdut ? Tot ce ai de făcut este să vii în Cornwall câteva săptămâni cu mine, trecând drept soția mea. Pun mâna pe moștenire, ne înapoiem la Londra, apoi, peste câteva luni îi scriu lui Jestyn pentru a-l anunța că divorțăm. E simplu.

În stratagema lui Alan existau multe puncte slabe care nu-i scăpaseră Antheei. Dacă Jestyn Menhenniot se bucura de o asemenea autoritate, ea și-l închipuia cu greu să-l lase pe Alan să acceadă la avere, fără să verifice nimic din spusele lui, crezându-l doar pe cuvânt. Din punct de vedere moral, el era obligat să pretindă dovezi. Chiar dacă el era atât de credul precum pretindea Alan, mai trebuia ca alegerea fratelui mezin să-i convină : oare un bărbat ca Jestyn o va considera pe Anthea „încântătoare și de familie bună" ? Nu era câtuși de puțin sigur ! Era un pariu pierdut dinainte, în măsura în care el părea plin de prejudecăți în privința artiștilor...

Pe timpul săptămânilor care urmaseră, Alan mai încercase s-o convingă pe tânără, dar fără nici un succes. Soarta voise ca Jestyn Menhenniot să fie acela care s-o împingă involuntar pe Anthea să se implice în această poveste.

Erau șase luni de când ea împărțea un mic apartament de două camere cu o altă stu-

dentă, Carole, când mama acesteia se invitase pentru un week-end prelungit. Amabilă, Anthea îi cedase camera ei și căutase un loc unde să locuiască timp de câteva zile.

Și Alan i-a oferit garsoniera lui, în timp ce el pleca în week-end cu un prieten. El era de altfel fericit că absentează astfel, căci Anthea n-ar fi putut împărți cu el unicul pat din garsonieră... Dacă unii studenți duceau o viață mai curând libertină, Anthea nu urmase niciodată exemplul lor. Ea era romantică. Dragostea era pentru ea o relație întemeiată pe respect, pe comuniune de idei și nu numai pe o atracție fizică.

Acest week-end petrecut în apartamentul lui Alan fusese lung și singuratic. Majoritatea prietenilor Antheei îl petreceau în familie, iar părinții tinerei erau din nou plecați în străinătate. Ea încercase să picteze, dar nu avea tragere de inimă ; fu nevoită să abandoneze repede.

Luni dimineața, Anthea avu chef să leneveasca în pat. Ea luă un mic dejun copios la pat, înainte să deschidă o carte de legende despre Cornwall, aflată pe noptiera lui Alan.

Soneria ușii de la intrare o scosese brusc din atmosfera acestor basme cu zâne și cu Feți-frumoși. Fără îndoială era un vecin, crezuse Anthea. Alan o prevenise că veneau astfel adesea ca să împrumute de la el lapte, pâine, zahăr sau chibrituri. Înfășurându-se într-un

halat vechi găsit în dulap, Anthea se îndreptase spre intrare.

In prag, ea descoperise un necunoscut înalt, ale cărui haine cât şi geanta de voiaj lăsau să se înţeleagă că nu era unul din vecinii la care se aştepta. El părea foarte surprins.

— Sunt chiar acasă la Alan Menhenniot ?

— Da, e apartamentul lui, răspunse Anthea deschizând uşa.

Ea văzuse ochii albaştri ai necunoscutului rătăcind prin încăpere şi zăbovind asupra patului desfăcut.

Deodată, el o împinse pe tânără, înainte să pătrundă în garsonieră, trântind uşa în urma lui.

— Nu vă jenaţi ! Daţi-i înainte ! protestase Anthea, indignată de această atitudine.

— Unde este Alan ?

Anthea reflectase la iuţeală. Ea nu ştia nimic de ceilalţi ocupanţi ai imobilului. Omul acesta putea fi un hoţ sau mai rău... Nu era prudent ca el să afle că era singură.

— Nu este aici, dar va reveni, răspunsese ea în fine.

— Înţeleg. Presupun că sunteţi ultima lui cucerire, lansase individul examinând-o.

— De ce anume v-ar putea interesa relaţiile mele cu Alan ? Şi în primul rând, cine sunteţi ?

— Sunt fratele lui.

— Ah, da ? Nu prea semănaţi cu el...

De fapt, nu exista nici cea mai mică asemănare între Alan şi acest bărbat. Fineţea şi non-

şalanţa care o atrăseseră atât de mult pe Anthea către Alan nu se regăseau în el. El era mult mai înalt, avea cel puţin un metru optzeci şi cinci, mult mai larg în umeri, cât şi mai musculos. Faţa lui energică nu era cu adevărat frumoasă, chiar dacă, în alte împrejurări, Anthea i-ar fi descoperit un farmec tulburător.

— Alan este fratele meu vitreg, explicase el. Acum încetaţi să mă faceţi să-mi pierd timpul, şi spuneţi-mi unde se află. Sosesc chiar din Cornwall. Am condus toată noaptea pentru a mă întâlni cu Alan la Londra, şi nu voi pleca decât atunci când am să-l văd.

— Va trebui să aşteptaţi mult timp, deoarece el nu se va înapoia până mâine seară.

— Găsiţi o minciună mai convingătoare. Ştiu că el era aici de curând, lansase Jestyn pe un ton zeflemitor, aruncând o ocheadă insistentă asupra patului desfăcut.

Furioasă, Anthea hotărâse să-şi bată joc de el, să-l facă să regrete remarcile lui necuviincioase. Instinctiv, adoptase deci rolul pe care Alan dorea s-o vadă jucându-l, fără ca vreo remuşcare sau caz de conştiinţă să vină să tulbure plăcerea pe care ea o simţea în a-l păcăli pe acest individ insuportabil. Cu atât mai rău pentru el, a căutat-o cu lumânarea !

— Nu aveţi de ce să-mi faceţi morală ! Mi se pare mai mult decât firesc să pregăteşti un pat atunci când dormi în el. În ceea ce-l pri-

veşte pe soţul meu, nu se va întoarce mai curând de două zile.

Nu fără satisfacţie, Anthea văzuse faţa intrusului descompunându-se.

– Soţul... soţul dumneavoastră ? Sunteţi căsătorită cu Alan ?

Ea afişă un aer mirat, ascunzând la spate mâna stângă lipsită de verighetă.

– Bănuiesc de ce s-a căsătorit cu dumneavoastră, declarase cu răceală Jestyn.

– Pentru că mă iubeşte.

– Nu faceţi pe nevinovata, vă rog ! V-aţi căsătorit cu el din cauza moştenirii. Păcat de dumneavoastră. Căci peste un an, el va risipi totul. O să puteţi poate chiar să-l ajutaţi...

– Cum îndrăzniţi ?!

– Întrucât aţi hotărât să vă măritaţi cu el, va trebui să suportaţi toate consecinţele... Să începem cu mine. Pretind, înţelegeţi, pretind să veniţi cu Alan în Cornwall pentru a încheia această problemă. Daţi-i de ştire îndată ce se întoarce. Acum, vă părăsesc ; este inutil să rămân mai mult timp la Londra...

Fără să-i lase timp Antheei să răspundă, el ieşise cu pas vioi din garsonieră şi dispăruse trântind uşa în urma lui.

Când se regăsi singură, şi îi trecu mânia, Anthea începuse să realizeze consecinţele minciunii ei. Va fi nevoită să-l însoţească pe Alan în Cornwall, unde va trebui să suporte din nou aroganţa lui Jestyn Menhenniot. Niciodată ea

nu întâlnise pe cineva care să-i inspire o asemenea antipatie chiar din prima clipă.

De îndată ce Alan aflase de vizita fratelui său şi de deznodământul acesteia, el se arătase ceva mai afectuos şi insistase ca Anthea să-l însoţească.

— Nu poţi da înapoi, Anthea. Uite, lucrurile sunt pe calea cea bună. Împrejurimile din Saint-Ives sunt un paradis pentru artişti.

Câteva zile mai târziu, ei porniră la drum cu vechea maşină a lui Alan. Îndată ce părăsiseră câmpul înverzit din Devon pentru a pătrunde în acest Cornwall de granit cenuşiu. Anthea fusese iremediabil cucerită. Era ca şi cum ai intra într-o altă lume, în care nimic nu mai amintea de Anglia. Câmpurile erau împrejmuite de ziduri scunde de piatră sau de tufişuri dese. Nişte cărări se pierdeau în vegetaţia măruntă din păduri, propice visării. Peisajul era la fel de romantic ca spiritul Antheei. Era tărâmul civilizaţiilor pierdute şi înghiţite de mare, tărâmul legendelor regelui Arthur şi al cavalerilor Mesei rotunde. Aici se ridicau pietre stranii ale căror origini se pierdeau în negura timpurilor.

Prima imagine a conacului familiei Menhenniot pe care o avusese Anthea, o vrăjise. Ei trecuseră de un portal larg flancat de două pavilioane de gardă, înainte de a urma o alee care şerpuia prin pădure. În fine, clădirea care apăruse se înălţa în mijlocul unei peluze vaste, la umba unui falnic cedru de Liban.

Edificiu din piatră gri, conacul Menhenniot nu era prea mare, dar impresionant. Silueta sa se decupa pe un cer albastru, cu coşuri, foişcare şi frontoane foarte pitoreşti. De-o parte a clădirii se găseau grajdurile la care se ajungea printr-o poartă largă. Pe frontonul acesteia era sculptat în piatră un cadran solar. Pavajul din curte era acoperit de muşchi şi lichen.

Anthea şi Alan intraseră în casă pe o uşă de serviciu, merseră de-a lungul unui mic culoar şi ajunseră în holul ale cărui vitralii magnifice filtrau o lumină blândă colorată care alcătuia un mozaic de umbră şi lumină pe dalele din marmură.

— Ei trebuie să fie în salon, anunţase Alan. El fusese exuberant de-a lungul acestui voiaj, dar Anthea ştia că această veselie ascundea o teamă. Ea însăşi nu discutase cu părinţii ei despre stratagema la care participa, sigură că ei n-ar fi fost de acord ca ea să poarte pe inelar o verighetă la care nu avea dreptul.

Salonul era spaţios, luminat de ferestre largi şi înalte, şi decorate cu lux şi gust. Trei persoane îi aşteptau pe Anthea şi Alan. Ocolind privirea trufaşă a lui Jestyn Menhenniot, tânăra îşi îndreptase întreaga sa atenţie asupra celor două femei. Una, blondă şi subţire, părea de fragilitatea porţelanului, pe când cea de-a doua avea frumuseţea unei flori exotice ; tenul mat făcea ca buzele să-i iasă în evidenţă. Încărcaţi de ostilitate, ochii ei negri n-o părăseau pe Anthea.

— Bine ai venit în Cornwall, Anthea, lansase femeia blondă ridicându-se. Sunt Gweniver Penhallowen şi aceasta e verişoara mea Morgane. Cred că te-ai întâlnit deja cu logodnicul meu Jestyn Menhenniot.

Anthea fusese foarte surprinsă. Jestyn Menhenniot, logodit cu această persoană frumoasă? Cu această femeie care părea prea fragilă pentru a suporta asprimea acestei case, acestei regiuni... şi a logodnicului ei.

Doi ani mai târziu, Anthea îşi mai amintea încă de animozitatea Morganei Penhallowen. Ea sesizase imediat răutatea din fundul ochilor ei sumbri.

Cât despre Jestyn, el se apropiase de ea, zeflemitor.

— Ar trebui ca şi eu să-i urez bun venit cumnatei mele ; dar contrar logodnicei mele, nu mă aflu într-o dispoziţie filantropică. Dacă credeţi că o să vă fie uşor să puneţi mâna pe moştenirea soţului dumneavoastră, o să fiţi dezamăgită ! Am anumite condiţii a vă impune.

Gweniver protestase cu blândeţe, în timp ce Morgane abia îşi ascundea un surâs răutăcios.

Această primă întâlnire dăduse tonul relaţiilor lor viitoare.

★

★ ★

Un orologiu înşiră cele douăsprezece bătăi ale miezului de noapte. Anthea se întinse şi suspină. Cum să-şi găsească somnul ?

Ea privi teancul de scrisori şi de mesaje adunate grămadă pe biroul său. În mijlocul biletelelor cu felicitări, o notiţă scrisă de mână îi atrase atenţia : „Dl. Menhenniat a sunat, va suna din nou".

De ce încerca Alan să dea de ea ? se întrebă Anthea, cu gâtul strâns. Cum de avusese el numărul ei de telefon ? Atunci când părăsise Anglia, ea rupsese în mod deliberat toate relaţiile cu cei din Cornwall.

Tocmai când se gândea să debranşeze telefonul, soneria de la uşă răsună. Intrigată, Anthea îşi încheie cu grijă halatul şi se grăbi să meargă să deschidă.

Dar surâsul ei de bineţe dispăru când îl recunoscu pe bărbatul care se afla în faţa ei.

CAPITOLUL 2

— Jestyn !

Era ultima persoană pe care Anthea se aştepta s-o vadă în faţa ei. Prinsă între vis şi realitate, între amintirea scurtei ei şederi în camera lui Alan şi sosirea ei la conac, tânăra se clătină.

Să-l vadă din nou pe Jestyn, să-i audă glasul... Era o plăcere de care spera să nu mai aibă parte vreodată. Ea îl privea cu intensitate, fără să poată crede încă în prezenţa lui. El nu se schimbase : părul castaniu, chipul ars de soare şi vânt, ochii albaştri mereu la fel de adânci.

— Nu mă inviţi să intru ? întrebă el după un moment.

— Ba da, desigur. Dar este târziu...

— Nu-i vina mea. Am încercat toată ziua în zadar să dau de tine. Nu prea stai pe-acasă ?

— Nu, prea puţin pe timpul expoziţiei.

— Ai obţinut succesul pe care îl aşteptai ?

— Da, îţi mulţumesc.

„De ce aceste banalităţi ?" se întrebă Anthea.

E multă vreme de când... Ei aveau atâtea lucruri să-şi spună.

Când Jestyn se întoarse şi o privi, ea simţi din nou strania tensiune care domnise întotdeauna între ei. Din cauza asta dispăruse ea cu doi ani în urmă. Şi nu regreta nimic, în pofida întristării care o anima de atunci, în pofida durerii ei când citise anunţul de căsătorie în ziarul Cornwall News. La câteva zile după plecarea ei de la conac, Jestyn se căsătorise într-adevăr cu Gweniver.

Dar Anthea nu se sacrificase în zadar. Gweniver merita să fie fericită.

Jestyn se apropie de ea atât de rapid încât ea nu avu răgazul să se ferească. El îi luă chipul în mâini, cu ochii pironiţi la buzele ei tremurătoare.

— Anthea, aşteptarea mi s-a părut atât de lungă...

Se înşelau, ea o ştia. Jestyn era căsătorit în prezent. Totuşi, ea nu putea să reziste privirii, mângâierii mâinilor lui. Fiecare fibră a corpului ei părea să se întindă de dorinţă, în prezenţa lui.

Din fericire, el îi dădu drumul şi se îndepărtă de ea.

— Cum de m-ai găsit ?

— N-a fost prea dificil. Eşti celebră acum.

Anthea ar fi schimbat cu plăcere celebritatea ei pentru fericirea de a trăi cu el. Crezuse că poate să-l uite, să ducă o existenţă în care el ar lipsi cu desăvârşire. Degeaba : timpul şi

depărtarea nu schimbaseră cu nimic dragostea sa.

— De ce ai venit ? îl întrebă ea.

Vizita asta o intriga. Ca om de onoare, Jestyn nu putea să vină s-o vadă cu gândul necinstit ascuns în minte. Perspectiva unei legături extraconjugale era intolerabilă pentru amândoi.

Acesta a fost şi motivul pentru care Anthea trebuise să dispară în grabă din Cornwall. Atât unul cât şi celălalt înţeleseseră că intimitatea vieţii familiale era prea primejdioasă. Un cuvânt, o privire, un gest i-ar fi trădat.

— De ce ai venit ? repetă ea.

— Ca să îţi cer să te întorci acasă.

— Acasă ? Care casă ? Iată casa mea, lansă Anthea desenând apartamentul printr-un gest circular.

— Nu este ceea ce aş numi eu cămin.

— Potrivit criteriilor tale, Jestyn. Pentru tine şi prietenii tăi, bunurile materiale sunt mai importante decât oamenii. Eu aşa ştiu, că un cămin înseamnă să împarţi totul cu cel pe care îl iubeşti şi te iubeşte. Fie că locuieşte într-o grotă sau într-o colibă pe plajă, dacă...

Anthea se întrerupse. Ea era să spună „dacă erai cu mine", o frază care îi era interzisă. Totuşi, ea nu avea nevoie s-o spună. Jestyn ştia. Ea citea în ochii lui că îşi amintea de acea colibă de pe plajă unde, pentru prima oară, descoperiseră sentimentele care îi uneau.

– Anthea, sunt dezolat. Fii convinsă că dacă puteam, eu...

– Ştiu. Nu voiam să spun asta. Dacă ai fi într-adevăr materialist, ai fi altfel. Nu te-ar preocupa sentimentele lui Gweniver şi Alan. Nu ai fi bărbatul pe care eu.....

– Da.

– Trebuie să încetăm să vorbim astfel, Jestyn. Ne-am dat cuvântul...

– Nimeni şi nimic nu ne poate opri să visăm, să dorim.

Glasul lui Jestyn, vorbele lui erau atât de tulburătoare încât Anthea era gata să i se arunce în braţe, să-i spună cuvintele pe care le păstrase pentru el de atâta vreme. Dar ea trebuia să se arate puternică. Dacă unul dintre ei ceda, chiar şi pentru o clipă, totul devenea posibil.

– De ce îmi ceri să mă întorc în Cornwall ? Ştii că este imposibil...

– Trebuie, Anthea. E nevoie de tine acolo. Nu ţi-aş pretinde nimic dacă prezenţa ta n-ar fi indispensabilă.

– Dar de ce ? Nu, vreau !

Era pe jumătate adevărat. Cu toate că renunţase la locurile şi oamenii îndrăgiţi, Anthea nu încetase vreodată să-i regrete. Dacă se întorcea în Cornwall, în locul de baştină al lui Jestyn, ar avea ea curajul şi forţa să-l părăsească din nou ?

– Alan are nevoie de tine.

– Alan ?

– Da, eşti soţia lui. Când te-ai căsătorit, nu ţi s-a precizat că sunteţi uniţi şi la bine şi la rău ? Alan era sănătos atunci când ai plecat. Acum, este bolnav. Trebuie să-ţi respecţi angajamentul.

Cum de putea Jestyn să-i reproşeze că l-a părăsit pe Alan ? El ştia totuşi că nu Alan era motivul evadării ei, ci el, Jestyn, de el fugise ! El care, din loialitate, n-o abandonase pe Gweniver şi se căsătorise cu ea !

– Nici măcar nu vrei să afli ce are soţul tău ? întrebă el cu severitate.

– Ba da... Desigur ! Iartă-mă. Vestea a însemnat un şoc puternic.

Era o surpriză să ştie că Alan avea nevoie de ea. Timp de doi ani, Anthea trăise departe de înşelătorii şi minciuni, şi totul urma să înceapă din nou pentru Alan şi mai ales din dragoste pentru Jestyn.

– De ce suferă Alan ?

– A paralizat la ambele picioare.

– Oh, Dumnezeule !

Vestea o tulbură sincer pe tânără. În ciuda greşelilor lui, ea avea multă afecţiune pentru Alan. În definitiv, ea crezuse că-l iubeşte pe acest bărbat exuberant, atât de plin de viaţă. Imobilitatea trebuia să fie insuportabilă pentru el.

– Cum s-a întâmplat ?

– Într-un accident de maşină.

– Există vreo speranţă ca el să poată să mai meargă vreodată ?

– Vrei să știi cât timp o să trebuiască să renunți la cariera ta, așa e ?

Jestyn nu-i vorbise atât de dur din ziua în care ei își mărturisiseră dragostea. Sensul vorbelor lui o impresionă peste măsură pe Anthea. Să abondoneze pictura... Oare putea ? Era un sacrificiu la care ea ar fi consimțit de bunăvoie pentru Jestyn. Dar...

– Poate nu e numai pictura ? continuă el. Locuiești de mult la Roma și probabil că ai prieteni noi. Există un bărbat în viața ta ?

Neliniștea și mânia ce se simțeau în glasul lui erau într-adevăr pentru Alan ? Dacă Anthea ar fi fost sigură că el nu se îngrijora decât de fericirea fratelui lui, l-ar fi liniștit imediat.

– Poate, dar asta nu te privește.

– Atâta timp cât ești soția fratelui meu, mă privește. Și chiar dacă există un bărbat în viața ta, trebuie totuși să te întorci în Cornwall. Îi vei destăinui aventura lui Alan și îl vei părăsi din nou dacă ai chef. Plecarea ta îi va da o șansă să-și afle fericirea lângă altcineva, o persoană în stare să-l iubească, cineva precum Morgane...

– Morgane ! repetă Anthea pe un ton sarcastic.

– Nu l-ai iubit niciodată, nu-i așa ? Nu ți-a trecut nicicând prin minte că i-ai distrus viața ? Dacă Alan nu te-ar fi întâlnit, poate s-ar fi căsătorit... Așa că, înapoiază-te cu mine sau

trebuie să-l anunț pe Alan că refuzi să-ți faci datoria ?

– Alan a pretins să mă întorc ?

– Da.

Anthea se îndoia de asta. Totuși nu vedea ce motive ar fi avut Jestyn ca să mintă ; și apoi, el îi trezise curiozitatea. Ce voia de fapt Alan ? O asistentă medicală ? O prietenă ? Sau avea alte gânduri mai ascunse ?

De ce să nu se întoarcă pentru câtva timp acolo, la urma-urmei ? Anthea ar izbuti poate să-l convingă pe Alan s-o dezlege de înțelegerea lor și, astfel, Jestyn nu i-ar mai anula moștenirea.

– Nu pot pleca în felul acesta, îi atrase ea atenția. Trebuie să mă văd cu agentul meu. El este pe cale să aranjeze o expoziție pentru mine la Londra. Dacă trebuie să mă stabilesc pentru un timp în Cornwall, trebuie s-o anulez.

– De ce ? Nu există altă posibilitate ?

– Ca să expun, trebuie mai întâi să pictez. Plănuisem să-mi petrec lunile viitoare muncind.

– Nu prea văd de ce n-ai picta în Cornwall, în definitiv, acolo ai găsit cele mai frumoase surse de inspirație, nu ?

– Dar Alan...

– Alan nu e țintuit la pat. Are un scaun pe rotile pe care îl utilizează cu îndemânare și pe urmă el va putea picta cu tine. Are nevoie de ajutor, dar mai ales de companie, în special de cea a soției lui.

– Foarte bine. Mă voi întoarce în Cornwall. Dar mai întâi trebuie să pun la punct niște probleme.

– De cât timp ai nevoie ?

– O săptămână, două poate.

– Îmi promiți că vei veni după aceea ?

– Da, îți promit.

– N-o să te răzgândești în ultimul moment ?

– Nu.

– Bine, zise Jestyn, am să-l anunț pe Alan de venirea ta. Unde dorești să dormi ? În fosta ta cameră sau împreună cu Alan ?

– Eu... Nu înțeleg.

– De când cu accidentul său, Alan s-a întors să locuiască la conac. E mai ușor astfel. Vilișoara de pe țărmul mării unde locuiați nu era potrivită pentru un invalid... Bine, cred că va trebui să mă întorc, acum...

★

★ ★

Spre marea surpriză a Antheei, agentul ei fu încântat de veste.

– E minunat ! exclamă Pietro Conti. O să pictezi în Cornwall și noi vom organiza o expoziție senzațională.

Tânăra îi ceruse lui Jestyn două săptămâni pentru a pregăti totul înainte de plecarea ei ; de fapt, cinci zile îi fură cu prisosință de ajuns.

– Tu ai chef într-adevăr să pleci acolo chiar de acum ? o întrebă Pietro.

– Nu prea.

– Atunci îţi propun să vii cu mine la Londra. Vom călători împreună şi ne vom ocupa de organizarea expoziţiei tale... pentru primăvara viitoare.

– Pentru primăvara viitoare ! Dar nu ştiu dacă voi fi pregătită.

– Mai ai încă un an întreg ! Un an, scumpa mea. Trebuie să fii pregătită. De altfel, picturile din Cornwall ţi-au ieşit întotdeauna.

Anthea spera ca el să aibă dreptate, ca peisajele să-i redea pofta de a picta. Dar cât timp va trebui să-i consacre lui Alan ?

Chiar în ziua plecării ei la Londra, Jestyn îi telefonă.

– Când soseşti, Anthea ?

– Curând, cred.

– Vii, nu-i aşa ?

– Desigur. Ţi-am promis.

– De ce nu fixezi data când soseşti ? Voi veni să te iau de la aeroport.

– Prefer să mă descurc singură, afirmă Anthea. Mai am încă unul sau două lucruri de rezolvat...

– Ah, da ?

– Jestyn, ţi-am spus că o să vin, chiar dacă nu am chef neapărat de asta. Deci lasă-mă în pace.

– Voiam numai să ştiu unde să te contactez. în caz de nevoie.

– Plec la Londra astăzi. Trebuie să vizitez o galerie. Cred că rămân câteva zile acolo şi apoi o să iau trenul spre Cornwall.

– La ce hotel vei trage ? se interesă Jestyn.

Tânăra îi comunică adresa de la Hyde Park Hotel unde Pietro avea cunoştinţe, apoi întrebă cu nerăbdare :

– Asta-i tot ?

– Da... O să vii curând, nu-i aşa ?

Când el închise, Anthea se întrebă dacă Jestyn o grăbea numai pentru a-l bucura pe Alan. Ea spera să fie aşa.

★

★ ★

Londra nu se schimbase în decursul a doi ani. Apăruseră câteva imobile noi, nişte magazine fuseseră renovate, dar atmosfera oraşului era mereu aceeaşi.

Anthea agrease întotdeauna capitala engleză primăvara, atunci când parcurile se acoperă cu verdeaţă, se umplu din nou cu londonezii văduviţi de soare în timpul iernii.

Cu Pietro, ea vizită galeria care se oferise să organizeze una din expoziţiile ei. Era un loc minunat, nu departe de Knightsbridge, bine plasat, curat şi luminos.

Apoi agentul Antheei dori să viziteze Londra, şi tânăra se oferi îndată să-i fie ghid. Acesta era un mod de a-şi amâna plecarea ; şi pe urmă, îl plăcea mult pe Pietro. Relaţia lor pro-

fesională devenise, încetul cu încetul, frățească. Pietro era fratele cel mare pe care ea ar fi vrut să-l aibă, și care o proteja în lumea artei cu înfocatul lui temperament italienesc.

Într-o zi Anthea și Pietro făcură o excursie cu vaporașul pe Tamisa până la castelul din Hampton Court, unde admirară faimosul labirint. Când se înapoiară la Londra, era prea târziu pentru a cina la restaurantul hotelului ; de aceea Anthea ceru să i se aducă în cameră sandvișuri și fructe.

Pe când se înfruptau cu voie bună din acest supeu improvizat, ușa se deschise brusc.

— Ce fermecător dineu în doi ! zise un glas familiar.

— Jestyn ! Ce cauți aici ? Eu... Ei bine, ți-l prezint pe agentul meu, Dl. Pietro Conti. Pietro, ți-l prezint pe cumnatul meu, Jestyn Menhenniot.

— Agentul... zău ?

Anthea era pe cât de furioasă pe atât de stânjenită de atitudinea lui Jestyn. Engleza lui Pietro era satisfăcătoare, iar el era isteț. Înțelegea desigur bănuielile oaspetelui lor.

— Te rog, Jestyn ! Nu ai de ce să ne jignești astfel.

— N-are importanță, **cara,** interveni Pietro. Cumnatul tău trage concluzii pripite, dar e ușor de înțeles.

Cu bărbia, el arătă spre haina și cravata lui împrăștiate prin cameră.

– Nu e nici lesne de înțeles, nici scuzabil ! exclamă Anthea. Cu ce drept năvălești în camera mea la ora asta din noapte pentru a insinua nu știu ce ? Ești cumva soțul meu ?

– Soțul tău nu se poate mișca din loc, iar mie îmi revine sarcina de a te supraveghea , și te previn că nu voi mai îngădui multă vreme abaterile tale de conduită. Cât despre ora târzie, sunt două zile de când încerc să te găsesc și de când mi se răspunde constant : „Doamna este plecată cu prietenul ei, italianul".

– Nu ai dreptul să mă urmărești și să mă cauți. Te-am prevenit că înainte de a reveni în Cornwall, aveam de pus la punct câteva lucruri.

– A naibii treabă ! Îți oferi o ultimă extravaganță înainte de a te întoarce la obligațiile care îți revin ?

Cu brațul ridicat, Anthea se apropie de el, gata să-l pălmuiască. Dar își aminti de teribila pedeapsă pe care i-o aplicase Jestyn pentru un gest asemănător și se îndemnă la calm.

– Jestyn, nu îți datorez nici o explicație. De altfel, nu este nimic de explicat. Domnul Conti este agentul meu. Este căsătorit, iar prezența lui în camera mea...

– ... este cu atât mai mult de neiertat. Însă ție ți-au plăcut întotdeauna bărbații căsătoriți, nu-i așa ?

Tânăra aproape că se sufocă de indignare. Jestyn făcea aluzie la incidentul cu Lawrence Trewinnick. Fusese o groaznică neînțelegere. Fără îndoială, el nu era totuși convins de nevinovăția Antheei.

Pietro, care urmărise cu calm și mirare acest schimb de cuvinte violent, anunță atunci:

— Cred că o să mă înapoiez în camera mea.

— Este lucrul cel mai bun pe care îl aveți de făcut, replică Jestyn. Dacă nu m-aș stăpâni...

— Dacă îndrăznești să te atingi câtuși de puțin de Pietro, eu...

— Ia te uită, acum e Pietro! Ce ciudat, mai adineaori era dl. Conti.

— Anthea, interveni Pietro, vrei să rămân? În cazul în care individul acesta îți face vreun rău...

— Nu, calmează-te. Nu va face nimic. Noapte bună. Sunt dezolată. Sper că, cu toate astea ai petrecut o zi bună.

— Cum să nu, scumpa mea. Și noi vom mai petrece încă multe altele, sper. Noapte bună.

— Cu siguranță că nu împreună! lansă Jestyn.

Ușa se închise în urma lui Pietro.

— De ce ai venit, Jestyn? întrebă de îndată Anthea. De ce vii să-mi strici ultimele clipe de libertate?

— Așadar îți pierzi libertatea întorcându-te în Cornwall. Dar de care libertate vorbești?

– Nu de ceea ce... tu... ştii şi tu. Am părăsit Cornwall-ul pentru a mă elibera de... de...

– ... de Alan ? întrebă Jestyn pe un ton ironic.

Ce mitocan ! Înţelegea perfect ce voia ea să spună. Anthea plecase pentru că nu mai suporta să-l întâlnească în fiecare zi şi pentru că voia să evite acest zbucium.

– Ce vrei de fapt, Anthea ?

– Vreau doar să-mi trăiesc viaţa, în felul meu. Fără conflicte, fără supărări, ca aceasta din ultimii doi ani.

– Înţeleg. Preferi o existenţă nesănătoasă, goală, fără sentimente, fără iubire...

– Decât să am o iubire neîmplinită, mai bine mă lipsesc.

Pe măsură ce Jestyn se apropia de ea, Anthea devenea mai nervoasă. Când o atrase către el, împotrivirea ei scăzu, apoi se lăsă în voia braţelor lui. Trupurile lor se regăsiră în sfârşit.

– Simţi mereu aceeaşi emoţie când te cuprind în braţe, nu-i aşa ?

Era imposibil să zică nu ! Când Anthea plecă fruntea, ochii ei se uitară la pielea bronzată a lui Jestyn, din răscroiala cămăşii lui. Ea închise ochii, încercând să înăbuşe acea dorinţă care o tulbura din nou.

– Dar italianul acesta ? Ce reprezintă pentru tine ? Îţi este...

— Nu! Ți-am spus adevărul. Pietro Conti este un om de afaceri. El îmi organizează expozițiile. Îi datorez mult. Lucrăm împreună, suntem prieteni și nimic mai mult. Am fost adesea la el acasă și îi cunosc pe soția și pe copiii lui. Ei îmi țin loc de familie!

— Dovedește-mi că el nu înseamnă nimic pentru tine.

Oare Jestyn își dădea seama de ceea ce îi pretindea? El voia ca ea să treacă peste regulile pe care el însuși le stabilise.

— Jestyn, nu... Te rog...

— Dovedește-mi-o...

— Așadar nu îți amintești ce ai hotărât?

— Sigur că da, din păcate. Fiecare cuvânt este întipărit în mintea mea. Nu a trecut o săptămână, o zi, o oră, fără să mă întreb dacă ai urmat sfatul meu, dacă nu cumva m-ai uitat.

— Tu ai fixat regulile.

— Da, dar aș vrea să renunț la ele, acum.

Anthea întredeschise gura pentru a protesta, dar Jestyn fu mai iute. Își lipi gura de gura ei, cu violență la început, apoi apăsarea deveni mai tandră, mai senzuală. Curând, tânăra cedă voluptății și răspunse sărutului lui.

Ea își aminti atunci de plajele din Cornwall sub clarul de lună, de mângâierile lui Jestyn, de cuvintele lui tandre, de mâinile lui care îi mângâiau părul, corpul. Cât și de această frustrare, atunci când din considerație pentru

Alan şi Gweniver el o abandona, fremătătoare de dorinţă.

Nu se schimbase nimic. Continuau să nu renunţe la înţelegerea stabilită între ei. Apelând la rezervele ei interioare de nebănuit, Anthea găsi forţa de a se îndepărta de el.

– Anthea..., şopti el.

– Nu, Jestyn. Lasă-mă, altfel îţi promit că plec înapoi la Roma cu primul avion.

O clipă crezu că el nu va ţine seama de ameninţarea ei, dar, suspinând profund, el îi dădu drumul. Anthea se prăbuşi pe canapea, în timp ce Jestyn îşi recăpăta încetul cu încetul stăpânirea de sine. Dar o lucire stranie persista în privirile lui.

– O să vii în Cornwall cu mine ? întrebă el. Eu plec mâine cu maşina. Avem de discutat...

– Nu, nu pot. Voi sosi cu trenul de poimâine, singură. Îţi promit.

Să se afle alături de el atâţia kilometri, să redescopere împreună cu el priveliştile acelea ar fi greu de suportat.

– Bine, zise el după un moment de gândire. Dar dacă nu soseşti, eu...

El se întrerupse, dar Anthea cunoştea continuarea.

*

* *

A doua zi, ea îl însoţi pe Pietro la aeroport şi rămase singură. Când o să-şi mai revadă ea

prietenii ? Roma ? Agentul o sfătuise să se apuce imediat de lucru. Anthea se temea că nu va termina până la primăvara viitoare.

Înarmându-se cu curajul și energia optimismului ei, ea se decise să ia trenul în dimineața următoare, hotărâtă să profite de acest sejur.

CAPITOLUL 3

Anthea spera din toată inima ca nimeni să n-o aştepte la mica gară din Saint-Ives. În nici un caz Jestyn. Dar era o zi din timpul săptămânii, şi el probabil era ocupat.

Îi era greu să şi-l închipuie în postura unui om de afaceri ; părea prea relaxat cu aroganţa lui aristocratică, pentru a se supune unor obligaţii profesionale. Cu toate acestea, el făcea comerţ cu antichităţi. Conacul, care adăpostea expoziţiile şi vânzările de obiecte, constituia sediul central al unui lanţ de magazine răspândite în întreg sudul ţării. Jestyn muncea mult, dar potrivit unor orare imprevizibile şi, în special, călătorea fără încetare. Ducea o existenţă de nomad, care i-ar fi plăcut mult Antheei. Periplurile lui ar fi dus-o astfel peste tot prin Europa, la Paris, Roma, Madrid...

Sfârşitul drumului până la Saint-Ives era o încântare. Trenuleţul înainta încet, pe lângă estuarul râului Hayle. Uneori priveliştea se deschidea spre marea scânteietoare. Curând,

trenul luă viteză şi pătrunse în golful din Saint-Ives, de o frumuseţe ce-ţi tăia respiraţia.

Oraşul însuşi era fermecător. Casele urmau curba făcută de marginea mării, şi o insuliţă verde părea să vegheze bărcile din larg. Plaje mari cu nisip auriu ieşeau în evidenţă faţă de bleu-verdele oceanului. Se vedea de asemenea turnul alb al unui far care se înalţa drept, între apă şi cer, totul iluminat de un soare strălucitor.

Magia locului acţiona asupra Antheei ca în prima zi. Străzile înguste, mărginite de încântătoare construcţii de granit, se pierdeau într-un labirint ciudat. Uneori chiar, ieşeau la iveală stânci ascuţite de culoare gri, la colţul unei străzi sau al unei case. Exista întotdeauna ceva de descoperit la Saint-Ives. Anthea încercă să zărească căsuţa de la malul mării în care locuise un an cu Alan, dar o curbă a liniei ferate o împiedică s-o vadă. Trenul încetini pentru a intra în gară.

Tânăra apucă la iuţeală valiza, coborî din vagon şi se duse în piaţeta gării pentru a lua un taxi.

Însă Jestyn era acolo, o aştepta.

— Bun-venit în Cornwall, Anthea.

El apucă valiza şi îi ceru şoferului s-o ducă la conac.

— Noi o să mergem pe jos, explică Jestyn prinzând-o de braţ pe Anthea. În felul acesta vom putea discuta în linişte.

El o ținea strâns și mergea repede. Apăsarea lui era un pic dureroasă, dar pentru nimic în lume, Anthea nu și-ar fi dorit ca el s-o slăbească.

Curând, părăsiră șoseaua pentru a o lua pe drumul falezei. Dedesubt era portul, cu vasele lui de pescuit, cu velierele și o întreagă forfotă de activități omenești. În jurul lor, peisajul din Cornwall se desfășura în toată splendoarea sa.

— Despre ce vrei să-mi vorbești ? nu întârzie să întrebe Anthea, prea preocupată pentru a gusta frumusețea locurilor.

— Au intervenit câteva schimbări la conac. Evenimente de care tu n-ai auzit probabil și pe care trebuie să le cunoști înainte să...

Iestyn se opri pentru a o privi cu atenție.

— Ți-am spus că Alan avea nevoie de tine și așa este. Nu-l poți abandona. Orice s-ar întâmpla, trebuie ca înainte de toate să te gândești la Alan.

— De ce atâta mister ? Spune-mi ce se întâmplă.

— Oh, Dumnezeule, Anthea... Măcar dacă... Nu, nu am dreptul !...

— Dar despre ce vorbești, în definitiv ?

— Nu, Anthea. Nu voi spune ceva ce voi regreta apoi.

El își reluă mersul și îi dădu drumul tinerei.

Era o după-amiază fără nori. Lumina strălucitoare o obosea întrucâtva pe Anthea care în-

cepea să sufere şi din cauza căldurii ; urcuşul de-a lungul falezei era greu, şi ea se simţi uşurată atunci când cărarea se netezi pentru a cobori din nou în pantă lină spre mare. Dar ea nu prea avu timp să se odihnească deoarece, din nou, fură nevoiţi să urce pe colină, printre buruieni şi arbuşti.

Anthea nu o luase niciodată pe drumul acesta ca să ajungă la conac. Ce distanţă le rămânea de parcurs ? Deodată, Jestyn deschise o trecere printr-un gard de mărăcini şi ei se pomeniră într-o pădurice cu un covor de iarbă fragedă. De aici, se zărea zidul din dosul locuinţei.

Acum că se apropiau de capăt, Anthea regretă că plimbarea nu durase mai mult. Ea încetini pasul şi îşi ridică ochii de culoarea alunei către Jestyn.

— Curaj, îi murmură el cu blândeţe.

El o atrase la adăpost de priviri, sub frunzişul unui arbore, şi se aplecă pentru a-i atinge buzele. La această demonstraţie de tandreţe neaşteptată, Anthea răspunse cu ardoare. Jestyn o strânse din ce în ce mai tare la pieptul lui.

La Roma ea se putea împotrivi, dar aici, sub acest cer al Cornwall-ului unde începuse totul, nu avea putere să se lupte cu propria dorinţă. A-l iubi pe Jestyn, a-l dori, era dureros, pentru că nicicând ei nu-şi puteau potoli pasiunea. Îmbrăţişările lor erau mai puternice şi de fiecare dată mai disperate.

Jestyn fu primul care se îndepărtă, lăsând-o pe tânără palpitând, incapabilă de un gând coerent.

— Oh, Anthea... Mă tulburi întotdeauna.

— Ce se va întâmpla cu noi, Jestyn ? N-ar fi trebuit să revin niciodată.

— Nu există altă soluție. Trebuia să te întorci.

— Dar de ce ? Sunt doi ani de când Alan și cu mine ne-am despărțit. Există desigur alte soluții. În definitiv, nu e ca și cum...

Anthea se întrerupse pentru că nu putea să-i mărturisească lui Jestyn singurul secret pe care îl avea față de el și care ridica între ei un zid de netrecut.

— ...ca și cum ai fi încă îndrăgostită de el, conchise el în locul ei. Știu că regret extrem de mult rolul pe care l-am jucat în această treabă. Dacă nu ne-am fi întâlnit, Alan și cu tine ați fi fost fericiți împreună. N-o să-mi iert niciodată că am intervenit astfel în relațiile dintre voi.

În realitate, Jestyn nu stricase nimic între ea și Alan. Singurul obstacol în calea iubirii lor era Gweniver. Fără ea, fără angajamentul lui Jestyn față de aceasta, Anthea i-ar fi mărturisit totul de multă vreme.

Cu toate că se distanțară unul de altul cu câțiva pași, corpul Antheei părea să se întindă dureros către cel al lui Jestyn.

— Aveai să-mi spui ceva...

– A fost o scuză. Ca să fiu singur cu tine, pentru ultima oară, înainte ca datoria noastră să ne țină la distanță unul de celălalt. Aveam să-ți spun un lucru, dar m-am răzgândit. Prefer să-l afli din gura lui Alan.

Oare ce avea Alan atât de important de mărturisit ? se întrebă Anthea cu curiozitate.

– Anthea, promite-mi să-l asculți și să faci ce îți va cere. Nu-l ține. A suferit destul în ultima vreme...

* * *

Când ei intrară în conac, Anthea fu asaltată de o mulțime de amintiri și de senzații familiare. Jestyn o conduse într-o încăpere care servea altădată ca sufragerie și care, în prezent, ținea loc de cameră. Alan manevră scaunul cu rotile și se îndepărtă de la fereastra care dădea spre grădina din spatele casei. Desigur el fusese martorul ultimei lor îmbrățișări...

El se schimbase. La douăzeci și trei de ani își pierduse deja privirea tinerească și inocentă de cavaler medieval, a lui Lancelot sub trăsăturile căruia îi făcuse portretul Anthea. Lancelot cel dinainte de a cădea în dizgrație, cel care nu râvnea încă la regina Guenever, soția regelui Arthur. Mustața și barba îl îmbătrâneau și îi apăruseră riduri la coada ochilor și colțul gurii. Alan părea ursuz și îmbufnat.

– V-a trebuit ceva timp până să vă întoarceţi ! se plânse el. Sunt două ore de când a sosit valiza ta. De ce aţi întârziat atât de mult ?

– Am venit pe jos, îi explică Anthea. Era o vreme atât de frumoasă, şi mi-a fost atât de cald în tren...

– Şi bineînţeles, nu v-a dat prin gând că eram singur şi că nu pot să merg să mă plimb atunci când îmi doresc.

– Îmi pare rău, Alan. Dar credeam că Morgane şi Gweniver...

– Morgane a plecat să călărească, şi...

– Vă las, interveni atunci Jestyn care ieşea. Trebuie să aveţi multe să vă spuneţi după doi ani de despărţire.

– De ce ai adus vorba de Gweniver ? reluă Alan după plecarea fratelui său. Aşadar, nu ştii ? Jestyn nu ţi-a spus nimic ?

– Ce să-mi spună ?

– Gweniver a murit.

Anthea îl fixă, uluită. Simţi un val de căldură invadându-i faţa, căruia îi succedă o răceală de gheaţă. Trebuia să se întâmple asta odată şi-odată ; desigur, Gweniver era atât de plăpândă. Dar Antheei nu-i venea să creadă. Gweniver, moartă atât de tânără... De ce nu i-a spus Jestyn despre asta ?

– A murit din cauza inimii ? întrebă ea.

– Nu, eu am omorât-o.

– Tu ? Tu ai omorât-o pe Gweniver ?

– Oh, nu în mod direct. Nu am asasinat-o, așa cum ar putea să insinueze unii.

– Te rog, Alan ! Spune-mi ce s-a întâmplat...

– Ei bine, când am avut acel accident de mașină, Gweniver era cu mine. Noi ieșiserăm, eu băusem cam prea mult și...

Această mărturisire n-o surprinse pe Anthea. În timpul anului lor de viață comună, ea învățase-să-l cunoască. Dar cel mai mult o mira că Gweniver ieșise cu Alan.

Tânăra simți o dorință nebună de a ieși din această cameră, de a se regăsi singură cu această veste și cu consecințele ei ; odată ce Gweniver murise, Jestyn era liber. Ultimul obstacol al fericirii lor era de acum înainte Alan.

– Anthea, reluă acesta, aș vrea să plecăm de aici și să ne căsătorim cu adevărat. Nu sunt complet infirm. Desigur, nu pot să merg, dar... în fine, înțelegi. Și pe urmă, am fost prieteni întotdeauna, iar eu am nevoie de tine.

Anthea se așteptase la orice în afară de asta. Acum, trebuia neapărat să plece ! Surdă la chemările rugătoare ale lui Alan, ea ieși în grabă din încăpere. Pe hol o întâlni pe Morgane în costum de echitație, cu fața îmbujorată de efort.

– Așadar, te-ai întors ?

– Da.

Dintre toate persoanele din casă, numai Morgane era aceea pe care Anthea dorea s-o evite cu orice preț.

— E inutil să-l cauţi pe Jestyn, chiar adineauri a plecat.

— Voiam să-l întreb în care cameră o să dorm.

— Eu sunt în măsură să-ţi spun... De acum eu mă ocup de toate în casa asta.

Îngâmfarea ei era insuportabilă, dar Anthea se stăpâni să rămână calmă şi o urmă.

La primul etaj, fiecare încăpere era mobilată într-un stil diferit, şi servea ca sală de expoziţie. Nimeni nu locuia acolo. Cele două tinere urcară până la etajul următor, la camera Antheei. Pereţii de culoare galbenă erau asortaţi în tonul mobilelor din lemn de păr. În şemineu, un buchet de flori uscate multicolore înlocuia focul. Pe rafturi erau aşezate cărţi, bibelouri şi câteva plante.

— Noi ne-am gândit că ai prefera să nu locuieşti în camera lui Alan, cel puţin până când situaţia ta va fi reglementată, anunţă Morgane cu răceală.

— Ce vrei să spui ?

— Eu nu voi tolera să locuieşti în casa mea cu Alan, atâta timp cât n-o să fiţi căsătoriţi legitim.

În faţa uimirii Antheei, ea continuă :

— Ai fost chiar atât de stupidă să crezi că noi nu ştim, că Jestyn nu ştia ? El a ştiut-o dintotdeauna.

Rămasă singură, Anthea era prea descumpănită ca să-şi desfacă valiza şi să-şi aranjeze

lucrurile. Ea se așeză pe pat privind în gol la covorul ale cărui culori se amestecau sub ochii ei.

Cornwall, Saint-Ives, Menhenniot, conacul... Cât de mult își dorise să le revadă ! Ea avusese nevoie de un an pentru ca să-i dispară nostalgia și nevoia dureroasă de a-l vedea pe Jestyn. Când el venise pe neașteptate la Roma, cerându-i să se întoarcă neapărat, Antheei i se păruse că destinul se schimba. Dar povestea asta nu făcea decât să se înrăutățească. Hotărât, ei nu-i era hărăzit să găsească fericirea între acești pereți.

Totuși, caracterul ei se întărise în timpul celor doi ani de singurătate și renunțare, și se simțea în stare să suporte greutățile pe care viața părea să i le mai rezerve.

Într-un ceas, soarta o copleșise în trei rânduri : cu moartea lui Gweniver, cu anunțul triumfal al Morganei care era viitoarea stăpână a casei Menhenniot și, ca totul să fie complet, Jestyn știuse mereu că ea îl mințea !

Lacrimile curgeau pe obrazul Antheei care plângea moartea prietenei sale. Orice s-ar spune, o iubise, și vinovăția pe care o resimțea îi sporea încă tristețea. Fata aceea delicată nu merita să moară atât de tânără. Noroc că ea n-a știut vreodată ce se petrecea între Jestyn și Anthea.

Faptul că Jestyn își respectase făgăduiala față de Gweniver, ar fi făcut-o fericită pe aceasta în timpul scurtei ei vieți, dar dragostea

lui pentru Anthea a rămas aceeaşi după doi ani de despărţire, iată ce o consola oarecum.

Dar se iubeau ei cu adevărat ? Oare se putea numi iubire ceea ce era între ei ? Existau atâtea piedici în calea sentimentelor lor, pe care ei nu le analizaseră vreodată. Momentele pe care le petreceau împreună erau prea scurte, prea violente. De fiecare dată când se aflau singuri, era pentru a se arunca unul în braţele celuilalt, pentru a încerca zadarnic să-şi satisfacă dorinţa nestinsă pe care o aveau unul pentru celălalt. Jestyn nu-i spusese nicicând Antheei ceea ce spera ea, ceea ce ea ar fi vrut să spere.

Şi acum când în sfârşit ocazia pentru ca ei să fie fericiţi se ivea, el o arunca în braţele lui Alan...

Şi el însuşi avea intenţia să se căsătorească cu Morgane. Asta era de neînţeles !

Şirul gândurilor Antheei fu întrerupt de o uşoară bătaie la uşă ; o fată firavă intră în cameră.

— Bună ziua, doamnă. Sunt Kerenza Pollard. Domnul Jestyn a crezut că aţi avea nevoie poate de ajutor pentru a despacheta.

— S-a înapoiat ?

— Nici n-a ieşit. A rămas să lucreze în biroul său.

Anthea simţi o mânie înăbuşită împotriva lui Morgane.

— Eşti nouă aici ?

— Da, răspunse Kerenza în timp ce trebă-

luia prin cameră. Noi locuim într-unul din pavilioanele de la intrare. Mama mea se ocupă de gospodărie.

— Dar tatăl dumitale ?

— A murit. Ţinea unul din magazinele de antichităţi din Padstow ale d-lui Jestyn. Noi n-am putut continua singure, mama şi cu mine, şi dl. Jestyn ne-a oferit un cămin şi o slujbă.

— De fapt care este sarcina dumitale ?

— Oh, câte puţin din toate... O ajut pe mama şi uneori ţin loc de secretară d-lui Jestyn. Pentru domnul Alan aş face orice.

Aşezată în genunchi deasupra valizei, fata despacheta cu grijă lucrurile Antheei, pentru a le aşeza în teancuri pe pat. Avea un profil delicat, iar gingăşia fermă a trăsăturilor ei prevestea un caracter puternic.

— De când te afli aici ? întrebă Anthea.

— Am venit aici la scurt timp după moartea doamnei Menhenniot... adică a soţiei d-lui Jestyn. A fost îngrozitor. Ea a fost omorâtă în acel groaznic accident, şi sărmanul domn Alan a rămas paralizat, chiar dacă ei spun că...

— Ce anume ?

— Ei bine, ei spun că este o chestie psihologică. I-am auzit pe mama şi pe domnul Jestyn repetând că medicii nu găsiseră cauza fizică a paraliziei lui.

Kerenza se lăsă pe călcâie şi ridică o privire luminoasă către Anthea.

— Ar fi minunat dacă întoarcerea dumneavoastră l-ar ajuta să meargă din nou. E incre-

dibil de curajos... Dar e prea tânăr... prea frumos să fie infirm...

Fără îndoială, ea îi consacra lui Alan un veritabil cult. Făcea din el un erou pe care paralizia lui îl arăta şi mai romantic.

Dacă Alan putea să fie într-adevăr îngrijit, dacă aceasta nu era o deficienţă fizică definitivă, Anthea avea o speranţă de a-şi redobândi libertatea. Ea n-ar mai avea răspunderea pe care toţi păreau să i-o pună în cârcă.

— Asta e tot, doamnă ? întrebă Kerenza după ce a isprăvit de aranjat îmbrăcămintea în comodă şi în şifonier.

— Da, mulţumesc... Ah, te rog, nu-mi spune doamnă, ci Anthea.

— Nu pot. Dl. Jestyn n-ar îngădui...

— Nu-l băga în seamă. Mie îmi place să-mi spui aşa.

— Foarte bine, Anthea. Ca să fiu sinceră cu dumneavoastră, eu nu sunt slugarnică. Tata spunea mereu că oamenii se nasc şi trăiesc egali. Dar de când muncim aici, mama insistă să dau dovadă de respect.

— Mă respecţi tot atât de mult spunându-mi Anthea.

Ele ieşiră împreună şi Anthea se îndreptă spre biroul lui Jestyn, foarte hotărâtă să lămurească totul.

CAPITOLUL 4

Când Anthea intră în birou, Jestyn stătea la impunătoarea lui masă de lucru. Parcurgând cu privirea această încăpere familiară, tânăra nu putu să-şi reţină un uşor ţipăt de surpriză.

Pe peretele situat în faţa biroului era agăţat portretul pe care ea i-l făcuse lui Gweniver. Anthea îi dăduse trăsăturile reginei Guenever, soţia regelui Arthur, nefericită în dragoste şi ea.

Ce emoţie să vadă acest tablou vândut la Roma, pe care ea îl crezuse dispărut pentru tot restul vieţii ei. Cât şi portretul lui Jestyn, care se găsea în încăpere. Atmosfera acestei pânze era plină de mister, asemănându-se cu legenda regelui Arthur. Sub portret, Excalibur, sabia magică, scânteia cu mii de reflexe.

— Presupun că ai făcut aceste portrete după vizita noastră la Dozmary Pool, declară Jestyn. Le-aş fi cumpărat cu plăcere pe cele ale lui Morgane şi Alan, dar nu puteam să-mi permit. Preţurile cerute de tine sunt foarte ridicate.

– Pietro le fixează, explică Anthea apropiindu-se de picturi. Sunt atât de bucuroasă să le revăd. Eu nu voiam să le scot la vânzare, dar Pietro a insistat. Ce fericită sunt că le-ai cumpărat... Dar nu am venit pentru asta... Am discutat cu Alan, cât şi cu Morgane. De ce nu mi-ai spus că ştiai totul, Jestyn ?

– Îi cerusem totuşi să păstreze secretul ! Dar mai întâi să analizăm lucrurile importante. Ce i-ai răspuns lui Alan ?

– Încă nu i-am dat un răspuns. Nu o puteam face până nu discutam cu tine. Jestyn, trebuie să înţelegi că nu pot...

– El ţi-a spus că dorea să vă căsătoriţi ? Că voi trebuia să clarificaţi situaţia ? Nimeni din afară nu trebuie să afle...

– Dar n-a fost vreodată ceva între noi !

– Adevărat ?

– Desigur. Ştii ce simt pentru tine, ce am simţit mereu pentru tine.

El rămase tăcut.

– Jestyn, mă crezi, nu-i aşa ? insistă Anthea.

– Ascultă, Anthea, nu se poate totuşi să fie ceva între noi. Credeam că ai înţeles asta.

– Dar de ce ?

– Din cauza lui Alan. M-am amestecat deja între voi şi n-am s-o mai fac.

– Dar nu ai stricat nimic. Noi nu eram căsătoriţi...

– Poate, dar trăiaţi împreună. De altfel, am ştiut imediat că nu eraţi căsătoriţi ; mă resemnasem.

— Atunci de ce nu ne-ai dat în vileag ?

— La drept vorbind, credeam că vei putea avea o influenţă benefică asupra lui, încât atunci când ar primi moştenirea, el mi-ar mărturisi tot, şi că vă veţi căsători legitim.

— Dar n-am făcut-o. În fine, Jestyn, ştii că nu sunt făcută pentru Alan, aşa cum nici el nu este pentru mine, că tu eşti...

— Taci, Anthea ! o întrerupse cu asprime Jestyn. E posibil să nu fii îndrăgostită de Alan, dar el este îndrăgostit de tine. Mi-a mărturisit-o.

Anthea îl privea cu ochii holbaţi. De ce afirmase Alan un asemenea lucru ? El nu fusese îndrăgostit de ea niciodată. Însă era imposibil s-o dovedească, deşi ştia că Alan o iubise de fapt întotdeauna pe Gweniver. Or, dacă Jestyn nu era de acord adesea cu conduita fratelui său mai mic, el îl ocrotise totuşi, fiind animat de o vinovăţie secretă faţă de el. Cum ar reacţiona dacă ar afla că el se căsătorise cu femeia pe care Alan o adora ?

— Nu mă privi aşa, reluă el. Nu înţelegi că încerc să fac tot ce pot pentru voi ?

— Nu, îmi pare foarte rău, Jestyn, dar nu înţeleg. Tu complici viaţa tuturor şi ne faci nefericiţi.

— Alan va fi fericit.

— Nu-i adevărat ! Alan are nevoie doar de infirmieră, de damă de companie.

— Anthea ! exclamă Jestyn pe un ton indignat. Nu te cunoşteam sub aspectul acesta !

Eşti nemiloasă. Dacă l-ai fi văzut pe Alan când m-a implorat să te regăsesc... Noi trebuie să ne îngrijim de el, fără să ţinem seama de interesele noastre egoiste. Cu ajutorul nostru, el va putea poate să meargă din nou.

Supărarea Antheei se transformă în mânie. În vreme ce ea se lupta din răsputeri pentru fericirea lor, Jestyn părea că i se opune sistematic.

— Intenţionezi să faci pe martirul jertfindu-te celor din jurul tău. Te-ai căsătorit cu Gweniver deoarece te iubea. Acum vrei să-i fiu devotată lui Alan şi tu însuţi eşti gata să te însori cu Morgane, doar pentru că ea râvneşte la asta...

El îi aruncă o privire sceptică şi tânăra regretă că se lăsase cuprinsă de mânie.

— Nu ai dreptate, Anthea. Întotdeauna ai judecat-o greşit pe Morgane. Ea este total descumpănită de moartea verişoarei sale.

— Dar cum de poţi fi atât de orb ? Uit-o pe Morgane ! Uită-i pe toţi în afară de noi doi ! Oare chiar o să iroseşti această şansă de fericire care ni se oferă ?

— Taci ! zise Jestyn cu fermitate. Ia aminte că n-aş trăi niciodată în linişte dacă ar trebui să-mi clădesc fericirea în detrimentul altuia.

— Aşadar nu m-ai iubit niciodată, cel puţin, nu aşa cum îmi imaginez eu iubirea.

— Dacă preferi să crezi asta, misiunea îţi va fi uşurată.

— Misiunea ! se mânie Anthea. Niciodată

n-o să mă căsătoresc cu Alan. De altfel, nu mă poți obliga s-o fac.

— Dacă-i așa, părăsește această casă și întoarce-te la Roma. În felul acesta n-o să ne mai vedem niciodată.

Anthea simți că pălește. Lacrimile îi jucau în ochi.

— Nu mă poți alunga astfel, bâlbâi ea. Nu acum...

— Anthea, te rog. Nu plânge...

Pe când Jestyn se apropia de ea pentru a o liniști, Morgane alese această clipă pentru a intra, cu niște foi de hârtie în mână.

— Jestyn, scumpule, am aici lista invitaților la petrecere. Oh, îmi pare rău ! Credeam că ești singur. O să revin mai târziu...

— Nu, te rog, Morgane, rămâi. Anthea tocmai pleca.

El părea ușurat de această diversiune. Anthea se îndreptă spre ușă, străduindu-se să-și ascundă lacrimile.

— Nu ești obligată să te hotărăști imediat, îi spuse Jestyn pe un ton indiferent. Acordă-ți un mic răgaz pentru a reflecta la toate acestea..

Și pe când ea închidea încet ușa, auzi glasul mieros al lui Morgane care murmura :

— De ce i-ai spus asta, Jestyn ? Parcă stabilisem că cea mai bună soluție...

Anthea preferă să nu mai audă continuarea. Jestyn o iubea, dar o îndepărta de el.

Acum, ea nu mai avea decât o cale pentru a-şi salva demnitatea. Va susţine că acceptă propunerea lui Alan, pretinzând un mic răgaz. Poate că Jestyn se va răzgândi şi se va hotărî să plaseze propria-i fericire înaintea loialităţii şi generozităţii lui nemăsurate.

Alan primi răspunsul Antheei cu vanitatea care îl caracteriza. Încă o dată, ea încercă să rupă legătura mincinoasă care îi unea.

– Nu crezi că e timpul să-i mărturiseşti lui Jestyn adevărul şi...

– Nu! exclamă el. Nu are rost, de vreme ce ne-am înţeles. Ai ales cea mai bună soluţie, Anthea. Ce va spune lumea? Gândeşti cumva că o să creadă că am trăit împreună fără să se fi petrecut ceva între noi? O să ne căsătorim în secret; astfel nimeni nu te va putea acuza că ai fost amanta mea.

Aspectul acesta nu-i trecuse deloc prin gând, recunoscu Anthea îmbujorându-se la faţă. Ea nu se gândise decât la libertatea ei şi a lui Jestyn.

– Dar ai putea să-i destăinuieşti lui Jestyn măcar o parte din adevăr: că nu m-ai iubit niciodată...

– Acum e imposibil. Eu l-am implorat să te caute, l-am afirmat că eram îndrăgostit de tine, că voiam să te revăd, că nu puteam trăi fără tine.

– Dar de ce aceste minciuni?

– Pentru că într-un anumit fel e adevărat. Te iubesc mult şi nu vreau să mai trăiesc sin-

gur, ţintuit în scaunul acesta. Am nevoie de tine, Anthea. Şi apoi, eşti soţia mea...

* * *

Serata de care pomenise Morgane era organizată în onoarea Antheei.

— Eşti o celebritate, acum, şi câteva dintre personalităţile oraşului mor de dorinţa de a te cunoaşte, explicase ea. Şi apoi, aceasta este ocazia ca tu şi Alan să fiţi văzuţi din nou împreună în public.

Ea propusese lucrul acesta în prezenţa celor doi fraţi, cu un entuziasm pe cât de fermecător pe atât de ipocrit. Anthea nu putea să refuze fără să se expună riscului de a i se reproşa un comportament necuviincios. Totuşi, ea ar fi dorit ca reintoarcerea sa în Cornwall să fie cât se poate de discretă şi de liniştită.

În plus, ar fi preferat să evite să-şi piardă timpul cu evenimente mondene. Trecuse de acum o săptămână de când se afla aici şi nu găsise nici măcar un moment pentru a lucra. Or, Pietro era foarte exigent. El aştepta pânzele pentru viitoarea expoziţie a Antheei şi dacă acecsta nu-şi va respecta angajamentul, el nu i-o va ierta.

Alan acceptase condiţiile Antheei în legătură cu căsătoria. Până în prezent, el părea să

se mulţumească cu plimbările făcute în compania tinerei.

Cel mai adesea, Kerenza, îi însoţea. Dimineaţa ea îi aducea cafeaua lui Alan, apoi ceaiul de după-amiază, şi nu se lăsa niciodată rugată să stea la taclale. Anthea profita de asta pentru a o schiţa la repezeală, şi când îi propuse să-i facă portretul, Kerenza fu cuprinsă de neîncredere.

– Vreţi să mă pictaţi ? Pe mine ? Dar sunteţi atât de celebră ! Dl. Jestyn a zis...

– Ce a zis dl. Jestyn ?

– Că ar fi tare păcat să fiţi obligată să vă întrerupeţi cariera. El discuta cu domnişoara Morgane.

– Şi ea ce-a răspuns ?

– Nu pot să vă spun. Mama m-a învăţat întotdeauna că nu trebuie să duc vorba mai departe despre tot ce aud că se discută.

– Noi suntem prietene, Kerenza. Şi între prietene, nu există secrete...

– Ei bine, dânsa a spus că aţi călătorit destul, şi v-aţi jucat destul cu celebritatea, şi că e timpul să vă întoarceţi în sânul familiei şi să reîncepeţi o dată pentru totdeauna viaţa alături de domnul Alan. Şi a mai adăugat : „În felul acesta vom putea să fim şi noi fericiţi, scumpule". Dânsa i-a spus „scumpule", cu toate că dna Menhenniot abia a fost înmormântată. Nu e în regulă.

– Nu, Kerenza, nu e în regulă. Ai dreptate.

— Cum e cu putinţă ca dl. Jestyn să vrea s-o ia de soţie ? Toată lumea spune că dânsa visează la asta. Credeţi că aşa o fi ?

— Nu ştiu.

— Nu ar fi plăcut pentru dumneavoastră, în cazul în care domnişoara Penhallowen ar deveni noua stăpână a conacului.

Kerenza judeca drept. Prezenţa ei, în timpul plimbărilor cu Alan, o uşura pe Anthea. De când cu accidentul, Alan era ursuz, îmbufnat, şi această fată simplă şi veselă îl distra ; ea izbutise chiar să-l facă să râdă.

*
* *

Înainte de petrecere Anthea lenevi îndelung în cada de baie parfumată ; ea strâmba din nas faţă de aceste întruniri mondene la care o obligau să ia parte. Vreo cincizeci de persoane fuseseră invitate şi, aparent, ea nu cunoştea nici un sfert din acestea. De aceea sugerase să fie invitate Kerenza şi mama ei, şi din fericire Alan fusese cu totul de părerea ei. Tânăra prefera compania lor celei a notabilităţilor din regiune.

Plăcerea de a purta una din numeroasele toalete cumpărate la Roma atenuă nemulţumirea pe care Anthea o simţea la perspectiva acestei serate. Ea alese o rochie de mătase neagră de o eleganţă discretă. Croiala urmărea linia

armonioasă a corpului său şi decolteul îi sublinia sânii frumoşi.

Strălucitoare, Anthea cobora în salon. Kerenza era la uşă şi ezita să intre, agitată şi în acelaşi timp intimidată. La vederea Antheei, se destinse.

— Sunt atât de bucuroasă să vă văd, nu îndrăzneam să intru. Rochia dumneavoastră este încântătoare...

— Mulţumesc. Dar n-ai de ce să mă invidiezi...

Anthea admiră rochia Kerenzei, a cărei culoare între gri şi verde se potrivea cu inocenţa fetei şi îi accentua farmecul de silfidă.

— În rochia asta o să te pictez, îi şopti ea strecurându-şi braţul pe sub al ei, şi o antrenă să înfrunte privirile curioşilor.

După cum prevăzuse, nu cunoştea multă lume. Din fericire, gândi ea înainte să-şi dea seama că se bucurase prea devreme. Tocmai recunoscuse un chip de tristă amintire pe care nu se aştepta să-l vadă în casa lui Jestyn. Dar Anthea îşi explică repede prezenţa lui Lawrence Trewinnick când o văzu pe Morgane spânzurată de braţul lui şi vorbindu-i cu însufleţire.

— Ah, iat-o pe Anthea ! Îţi aminteşti de ea, Lawrence ?

— Desigur ! Sunt încântat să te întâlnesc din nou, Anthea.

De îndată Morgane se eclipsă în mulţimea invitaţilor, lăsând-o pe Anthea în compania acestui bărbat. Aşadar, asta făcea parte din

planul ei ! observă tânăra cu mânie. La ce-i folosea să-i joace o asemenea festă ? Continua să se teamă de relaţiile pe care le întreţinea Anthea şi Jestyn ?

Cu mâna strânsă de palma jilavă a lui Lawrence, Anthea întâlni privirea lui Jestyn care o fixa cu o răceală dispreţuitoare.

— Scumpa mea Anthea, declară Lawrence, este o adevărată plăcere să te revăd şi să ştiu că în sfârşit te-ai întors de-a binelea ! Am auzit de succesele tale ! Bravo !

— Cine ţi-a spus că am revenit definitiv ?

— Păi, scumpa noastră Morgane. Ea mi-a destăinuit cât de bucuroasă este familia de întoarcerea ta. Mi-am zis că ai de gând să-ţi clarifici situaţia...

Anthea roşi apoi se albi de mânie. Lawrence Trewinnick şi soţia lui fuseseră singurii cărora ea le destăinuise totul, crezând că poate conta pe prietenia lor. Dar Lawrence profitase de situaţie şi acum, avea obrăznicia să i-o reamintească.

Acesta era unul din cei mai buni clienţi ai lui Jestyn. Casa lui, vecină cu conacul, era plină cu obiecte de artă şi cu antichităţi. Cât se schimbase în doi ani, de când el îi comandase portretul, intuind în Anthea o pictoriţă de talent. Se îngrăşase mult şi o dezgusta încă mai mult ca înainte. Cum a putut crede Jestyn că individul acesta era pe placul ei ?

O femeie machiată excesiv şi ale cărei bijuterii zornăiau la fiecare pas se apropie cu ho-

tărâre de Lawrence pe care părea să-l cunoască bine. El o prezentă Antheei.

— Aş îndrăzni să vă cer, dacă aţi putea să-mi faceţi portretul, se sclifosi noua-venită.

Putea s-o refuze fără să pară nepoliticoasă ? Totuşi, Anthea nu picta niciodată la comandă şi îşi alegea mereu subiectele şi modelele în funcţie de preferinţele sale. La vremea când ea acceptase să-l picteze pe Lawrence, agrease fizicul lui puternic şi solid — reflectare a caracterului lui — care îl făcea să semene cu stâncile gri care îi înconjurau casa.

Dar o asemenea femeie ! Cu rochia aceasta ridicolă, încărcată de brăţări şi medalioane care o decorau asemeni unui general de operetă...

Fără ca ea să-şi dea seama de asta, ochii Antheei se îndreptară spre Alan, înconjurat de tinerele prietene ale Morganei.

— Ah, înţeleg ! zise cealaltă femeie pe un ton dezamăgit. Sunteţi extrem de ocupată cu soţul dumneavoastră invalid. Desigur... Dar dacă găsiţi timp liber, nu mă uitaţi, continuă ea îndepărtându-se.

— Aşadar, ce o să faci ? întrebă Lawrence când fură singuri. O să abandonezi pictura pentru a te ocupa de acest om de nimic ?

— Nu înţeleg ce-ţi pasă ţie de asta ?

— Parcă nu te manifestai aşa. Îmi amintesc că înainte îţi plăcea să mi te destăinuieşti.

— Am avut încredere în tine. Din păcate...

Vizitele ei la familia Trewinnick o ajutaseră pe Anthea. Era de puţină vreme în Saint-Ives

când aflase de moartea părinților ei. Alan nu-i fusese de nici un ajutor, Morgane îi era ostilă pe față și pe atunci, îi era imposibil să fie prietenă cu Jestyn. Doar soții Trewinnick putuseră să-i ofere consolarea de care avea nevoie.

— Ce mai face Alice ? întrebă atunci Anthea.

— Am divorțat. Credeam că știi.

— Sunt foarte puțin la curent cu noutățile locale. Îmi pare rău pentru voi.

— Oh, nu este cazul : sunt încântat de această libertate recâștigată. Este de altfel motivul pentru care hotărârea ta mă interesează în cel mai înalt grad...

— Hotărârea mea ? Doar nu vrei totuși ca...

— Nu spune nimic, Anthea. Îmi cunoști sentimentele. Sunt nebun după tine.

Lawrence vorbea tare, și persoanele care îi înconjurau auziră ultimele lui cuvinte. Cu un aer sever, Jestyn se desprinse dintr-un grup și se apropie de ei. Anthea se sperie ; fugi și se amestecă prin mulțime.

Descumpănită, ajunse pe terasă și coborî cele câteva trepte care duceau în grădină. În sfârșit eliberată de atmosfera apăsătoare a salonului, tânăra savură răcoarea nopții.

Ea ar fi preferat ca Lawrence să nu fie prezent la această serată. Totuși, nu se putea să nu-l întâlnească ; în pofida disprețului pe care i-l purta Jestyn, ei întrețineau încă relații de afaceri. Însă Morgane ticluise această întâlnire pentru a o pune în încurcătură pe Anthea

și a-i aminti lui Jestyn de niște reminiscențe neplăcute.

— Așadar, tot îți mai este teamă de așa-zisul tău cumnat.

— Anthea tresări. Lawrence se apropiase de ea în tăcere.

— Nu mi-e frică deloc de Jestyn, îi răspunse ea cu răceală. Doar că sunt sătulă de așa-zișii lui prieteni. Am nevoie de aer curat.

— Nu scapi de mine atât de ușor, să știi. Nu mă simt vexat niciodată. Și pe urmă, gândește-te că ai putea avea nevoie de sprijin, vreodată. Clanul Menhenniot este împotriva ta. Ei nici măcar nu vor să facă din falsa voastră căsătorie o realitate...

Într-adins, Lawrence se întrerupse. Anthea îl blestemă pe individul acesta care se distra pe seama ei stârnindu-i curiozitatea. Dar trebuia să cunoască urmarea.

— Ce vor altceva ? îl întrebă ea.

— Știi bine că negoțul cu antichități nu mai este ce era. Lumea dispune de bani mai puțini pentru a-i investi în artă. Or, părinții tăi ți-au lăsat o mică avere pe care clanul Menhenniot nu are chef s-o lase să-i scape...

— Asta e într-adevăr tot ce se poate aștepta de la mentalitatea ta abjectă. Îi judeci pe toți după propriile tale criterii. Ea îi întoarse spatele, hotărâtă să se înapoieze în casă, dar mâna jilavă și grasă a lui Lawrence îi apucă brațul.

— Nu fi atât de grăbită şi ascultă-mă. Închipuie-ţi că ipoteza mea e justă. Ştii că sunt întotdeauna bine informat, nu-i aşa ? Ce-ar putea pica mai bine pentru clanul Menhenniot decât două căsătorii avantajoase ?

— Două ?

— Da, două. Poate n-ai auzit de asta, dar un unchi al lui Morgane a decedat recent. El era foarte bogat şi toată averea lui revine nepoatei sale. Şi aceasta nu şi-a ascuns vreodată dorinţa de a se căsători cu Jestyn...

— Pentru cineva care se pretinde estet, dai dovadă de multă vulgaritate, remarcă Anthea pe un ton îndârjit.

— Îmi plac lucrurile rafinate, şi pot să ţi-o dovedesc lesne ; îmi doresc să fii a mea. Vom trage multe foloase de pe urma căsătoriei noastre, ştii. Şi apoi, chiar vrei să-ţi petreci viaţa alături de un invalid şi să-i ţii loc de infirmieră ? Ce se va întâmpla cu cariera ta ?

Erau tot atâtea întrebări pe care Anthea şi le pusese deja în repetate rânduri.

— Şi dacă nu mai pictezi, reluă Lawrence văzând-o că tace, ce se va alege de viaţa ta ? Cu mine, vei fi liberă să pictezi cât vrei.

— Şi tu ? ce folos vei trage din acest aranjament ?

— Ziua vei picta, dar nopţile tale îmi vor fi dedicate mie, scumpo...

„Ce fiinţă josnică", gândi Anthea.

— Şi ai adăuga un pic de savoare vieţii mele,

mai spuse el apropiindu-se de ea. Nu vei duce lipsă de nimic. Vei avea tot ce îţi doreşti...

Glasul lui tremura, respiraţia i se accelerase şi acum, faţa lui era foarte aproape de cea a Antheei. Deodată, ea îşi dădu seama că erau singuri.

– Cred că ar trebui să intrăm în casă, ceilalţi o să...

– Ei nu-şi vor da seama de absenţa noastră. Alan este foarte curtat... E uimitor să constaţi cât de romantică poate deveni o infirmiată, nu-i aşa ? Iar Jestyn, desigur, se ocupa de Morgane când am plecat. Ea este într-adevăr foarte frumoasă...

– Înţeleg că e genul de frumuseţe care-ţi place ! îl ironiză Anthea.

– Oh, nu, deloc. Este prea rece, prea calculată. Tu îmi placi, Anthea. Felul tău de a fi, chipul tău... pielea ta...

Lawrence îşi coborî capul şi încercă să atingă cu buzele-i umede obrazul tinerei.

– Lawrence, lasă-mă !

Anthea se temu deodată de acest individ prea îndrăzneţ. El îi căuta gura şi îi simţi răsuflarea pe chipul ei pe care el îl ţinea în mâini.

Zbătându-se violent, încercă din răsputeri să-l respingă. Îl zgâria, îl muşca. Cum ea se pregătea să strige după ajutor, el se îndepărtă pe neaşteptate, cu o uimitoare bruscheţe. Anthea recunoscu atunci silueta înaltă care îl împinse pe Lawrence, trântindu-l peste un tufiş.

– Aşadar, nu te laşi de porcăriile tale, Trewinnick ?

– Oh, Jestyn, slavă Domnului ! strigă Antheá precipitându-se spre el.

Ea se agăţă de braţul lui, dar el o respinse cu brutalitate.

– Nu spera să te compătimesc, Anthea. Eşti într-adevăr uitucă. Este a doua oară când...

– Menhenniot, blestematule ! mormăi Lawrence ridicându-se. Te bagi mereu unde nu-ţi fierbe oala.

– Prezenţa ta din astă-seară, nu mi se datorează mie, îi declară cu răceală Jestyn. De acum înainte nu vei mai călca în casa asta. Vino, Anthea, te conduc înapoi în casă.

– Observ că eşti încă în mare tandreţe cu cumnata ta, lansă Lawrence pe un ton maliţios înainte de a se îndepărta.

Anthea îl privi plecând, cu satisfacţie. Ce noroc pe ea că Jestyn a picat aici la ţanc.

– De ce ai ieşit să te plimbi cu Trewinnick ? Ia stai, lasă-mă să ghicesc... Acum când ştii că e liber, preferi un fante grosolan unui infirm sărac, aşa-i ?

Aşadar era adevărat. Lawrence nu minţise când afirmase că treburile mergeau prost.

– Alan nu mai are bani ?

– El a cheltuit tot ce mai avea când ai plecat ! Probabil pentru a te uita.

S-o uite ! La ce bun să uiţi pe cineva pe care nu l-ai iubit niciodată ?

– Nu de Alan m-am despărțit, ci de tine, îi reaminti Anthea.

– Compania mea îți displăcea până într-atât ? Credeam că dimpotrivă...

– Dar ce joc mai e și ăsta, Jestyn ? Ești groaznic !

– Pentru că spun adevărul ?

Anthea nu mai știa ce să facă. De ce să se ferească ?

– Jestyn, lasă-mă să plec, te rog. Lasă-mă să mă întorc la Roma...

Din nou, acea tensiune misterioasă creștea între ei. Din nou, acel farmec invizibil îi apropia. Cea mai slabă adiere i-ar fi aruncat unul în brațele celuilalt.

– Nu te pot lăsa să pleci. E un chin că te văd în fiecare zi, că te știu atât de aproape și totuși atât de îndepărtată. Dar și mai rău e să nu știu unde te afli, cu cine ești...

– Totuși, m-ai uitat !

– Dar tu ? Poți să-mi mărturisești cinstit că te-ai gândit vreodată la mine în timpul acelor doi ani ? Convinge-mă și te voi lăsa să pleci.

Acum Anthea nu mai era în stare să scoată un singur cuvânt. Ea ar fi vrut să-l mintă, să-l convingă ca el s-o lase liberă, dar cuvintele nu-i veneau.

– Vezi...

– Da, văd. Mă forțezi să rămân aici, aproape de tine. Continui să mă chinuiești, oferindu-mi clipe de fericire furate și pe ascuns. Vrei

să-mi legi destinul de acela al unui alt bărbat. Nu mă dorești, Jestyn...

— Nu spune asta, Anthea. Nu-i adevărat. Nu m-am atins de nici o femeie de când ai plecat.

— Nu te cred ! De altfel, nu erai căsătorit cu Gweniver ?

— Ea era prea slăbită, prea bolnavă. A fost o căsătorie de formă.

Era de-ajuns un singur gest pentru a-i apropia, Anthea știa asta. Ca și Jestyn care aștepta, exacerbând astfel până la nebunie dorința lor. Încă o secundă și tânăra s-ar fi aruncat în brațele lui. În sfârșit, o atrase lângă el și puse stăpânire pe buzele ei.

CAPITOLUL 5

– Jestyn, nu !

Anthea rezista. Şi pe neaşteptate, hotări ca pe viitor să procedeze tot aşa. Deşi fusese dominată de aceeaşi dorinţă ca şi altădată, ea nu mai voia să cedeze plăcerii efemere de a fi în braţele lui pentru o clipă. Asta nu i-ar fi simplificat prea mult viaţa : dacă el o împingea în braţele fratelui său, dacă îi refuza astfel orice speranţă de fericire, de ce să accepte să i se dea lui ?

– Ar trebui să te întorci înăuntru, îi spuse ea. Morgane şi invitaţii voştri trebuie să întrebe unde te afli.

Cu o înjurătură înăbuşită, el o antrenă pe tânără prin mijlocul peluzei.

– Foarte bine, dar mă însoţeşti şi tu.

Din fericire, Lawrence nu se afla în salon. Fără îndoială, el plecase discret de la petrecere. Cât despre ceilalţi invitaţi, erau atât de preocupaţi încât nimeni nu păruse să observe absenţa Antheei şi a lui Jestyn.

Nimeni... în afară poate de Morgane. Aflată în toiul conversaţiei în mijlocul unui mic grup.

ea le aruncă o privire pătrunzătoare. Expresia uşor încruntată a chipului ei exprima mult în legătură cu proasta ei dispoziţie.

Cu câteva cuvinte de scuză, ea îşi lăsă prietenii.

— Jestyn, scumpule! exclamă ea cu un surâs larg. Trebuie să vii neapărat să asculţi ce povesteşte Reggie...

Restul vorbelor se pierdu într-un murmur nedesluşit pe când ea îl antrena pe Jestyn, abandonând-o cu bună ştiinţă pe Anthea. Pentru tânara femeie, acesta era momentul prielnic pentru a se eclipsa.

*
* *

În pofida oboselii şi a băii foarte calde pe care o făcuse pentru a şterge orice urmă a atingerii lui Lawrence, Anthea nu izbuti să adoarmă. Părăsind patul, ea se lăsă moale în scăunelul din faţa şemineului şi frunzări carnetul său cu schiţe pentru portretul Kerenzei. În aceste schiţe cu ocru, ea văzu o dată în plus în ce măsură Cornwall-ul, cu legendele sale, îi îmbogăţea pictura. Anthea îşi aminti atunci de prima ei şedere aici. Alan o asigurase că nu va dura mult, dar în realitate rămăsese mai mult decât prevăzuse.

Cei doi „soţi" închiriaseră o vilişoară încântătoare, unde un hambar le servea de atelier.

Cornwall-ul captiva imaginaţia Antheei. Ea îi adora pe bătrânii pescari, cu chipurile lor osoase, tăbăcite de soare şi vânt. Cu carnetul de schiţe în mână se plimba adesea prin port; la iuţeală, devenise prietena acelor aspri marinari. În acest timp, atelierul se umpluse de schiţe.

Pe măsură ce ea descoperea mai în profunzime priveliştea regiunii, factura tablourilor sale devenea mai viguroasă, paleta sa mai subtilă. Anthea continua să picteze portrete, dar cerul, stâncile, miile de sclipiri ale mării se impuneau încetul cu încetul în opera sa. Realitatea se amesteca cu miturile şi legendele, particularitate ce avea s-o facă atât de celebră.

În schimb, Alan nu părea să profite la fel de mult de sejur. Cornwall-ul, pe care el îl cunoştea deja, nu-l mai fascina cu nimic. Abandona inevitabil toate pânzele pe care le începea.

Cu repeziciune, atmosfera vilei devenise insuportabilă, şi Anthea îşi făcuse obiceiul să-şi prelungească plimbările solitare; se ducea din ce în ce mai departe şi uneori se întorcea acasă la lăsarea întunericului. Ea găsea atunci vila goală, Alan petrecându-şi nopţile în baruri. El bea până la ora închiderii şi atunci când ajungea în sfârşit acasă, o făcea pentru a se prăbuşi imediat în patul lui.

Când tânăra încercase să-l încurajeze la pictat, Alan o respinsese cu amărăciune. Discuţiile lor însufleţite despre pictură degeneraseră

rapid în certuri şi viaţa lor comună se rezumase la o seamă de dispute violente.

Anthea se apropiase de Gweniver, lângă care găsise căldura umană pe care Alan i-o refuza. Aceasta o ducea în plimbări prelungite cu maşina, în cursul cărora tânăra singuratică povestea întâmplări şi legende din Irlanda şi din Ţara Galilor. Ea îşi evoca familia, părinţii, pe Jestyn...

Jestyn. Era în decursul sărbătorii de 1 mai, ţinute la Pastow, la care s-au dus amândoi, când pentru prima oară au înţeles ce îi unea. Încetul cu încetul, o legătură foarte puternică se crease între ei, cu ocazia plimbărilor îndelungate în peisajele fermecătoare din Cornwall. O legătură de complicitate care permitea fiecăruia să se destăinuie celuilalt cu încredere deplină.

Mai apoi, survenise moartea părinţilor Antheei. Când ea aflase vestea cumplită, locuia la Lawrence şi Alice Trewinnick, interesată să picteze portretul acestui om care la început îi trezise simpatia. Cu spontaneitate, cuplul îi propusese s-o găzduiască pe Anthea până când îşi revine în fire, iar ea acceptase cu recunoştinţă.

Pictura acţionase asemeni unei terapii şi tânăra nu întârziase să termine portretul lui Lawrence. Într-una din zilele când amândoi erau plecaţi pe plajă pentru ultima şedinţă de pozat, se opriseră să bea ceva în cabana mică din lemn pe care o poseda Lawrence, aflată

doar la câțiva metri de nisipul plajei. Și aici, dintr-o dată, el se arătase insistent. Desigur, Anthea nu putuse să-i ignore atitudinea și vorbele cu două înțelesuri ; dar în mintea ei, se gândea că era vorba doar de un nevinovat limbaj galant între prieteni.

Însă fusese nevoită să-și schimbe părerea când el îi mărturisi :

— De mult îmi doresc să fiu singur cu tine. Când mi-ai propus să termini tabloul aici, am înțeles că și tu...

Fără a-și termina fraza, o luă în brațe pe Anthea. Cu cât aceasta încerca să-l respingă, cu atât el o strângea mai tare. Ea se zbătea încercând să evite atingerea acelor buze care se apropiau de chipul ei.

Deodată, ușa cabanei se deschise cu violență și Jestyn își făcu apariția negru de mânie.

— Trewinnick, ieși afară, lepădătură ! Iar cu tine, Anthea, o să am de discutat...

Râsetele întretăiate de pocnetul portierelor, al motoarelor care demarau, o readuseră pe Anthea la momentul actual : petrecerea dată în onoarea ei la conacul Menhenniot se termina. Ea se uita pe fereastră, la Jestyn și Morgane care, aflându-se în prag, își luau la revedere de la invitați.

*

* *

Dar trecutul o captiva mai mult decât această petrecere care tocmai se sfârșise. Anthea

se întoarse cu gândul la cabana de pe plajă, la fuga lui Lawrence, la bănuielile și disprețul lui Jestyn.

— Va să zică așa îți ocupi timpul în absența lui Alan ? o ironizase el după ce Lawrence plecase.

— Dacă te-ai fi uitat ceva mai atent ai fi putut vedea că mă zbăteam ca o disperată.

— Poate... Ești cumva sigură că nu i-ai dat de înțeles că intențiile lui bestiale îți erau pe plac ? Ce idee mai e și asta, să vii să te izolezi în acest colț pustiu ? Doar nu ești chiar atât de naivă ?

— Aveam nevoie de decorul falezei pentru a-i termina portretul, afirmase Anthea.

— Cunoscându-ți imaginația fertilă, n-aș fi crezut vreodată că niscaiva stânci erau o problemă pentru memoria ta vizuală. Recunoaște că te simți neglijată de Alan și că îți doreai un mic flirt. Dar ți-ai ales prost partenerul.

— Cum îndrăznești să mă acuzi de...

— Îți place sau nu, ești un membru al familiei și...

— ... și ți-e teamă să nu pătez onoarea prețiosului și gloriosului nume al familiei Menhenniot, așa-i ? Ești insuportabil, Jestyn Menhenniot, așa-i ? Ești insuportabil, Jestyn Menhen- oare începusem să cred că ești mai sufletist...

— Mai sufletist, pentru că te-am consolat într-un moment de slăbiciune ? întrebase Jestyn pe un ton zeflemitor. Ar fi trebuit să bănuiesc

că o persoană ca tine s-ar înșela asupra intențiilor mele.

– Ce înțelegi prin „o persoană ca mine" ?

– Ca toți studenții aceia de la Belle-Arte, duci o viață de boem, fără moralitate. Te mulțumești cu capricii, cu aventuri trecătoare și...

Fără să reflecteze, Anthea îl pălmuise, cu o violență și o forță care o surprinseseră chiar și pe ea. Expresia pe care o citise atunci pe chipul lui Jestyn o făcu să se aștepte la ce putea fi mai rău din partea lui, dar ea nu avusese răgazul să se teamă prea mult timp. El o apucase, o răsturnase pe genunchii lui, înainte să-i administreze o bătaie răsunătoare la fund.

– Ia-o de la capăt și o să vezi că nu sunt de aceeași factură cu indivizii aceia cu care ești obișnuită.

– Ai dreptate ! urlase Anthea. Ești cel mai josnic bădăran pe care l-am întâlnit vreodată !

– Fii atentă la ce spui !

– Dacă mai îndrăznești să mă atingi...

Jestyn o ridicase și o privise atent, ca și cum se gândea ce pedeapsă să-i aplice Antheei. Frica tinerei se transformase într-o îngrijorare tulburătoare. Buzele i se întredeschiseră fără ca ea să-și dea seama și obrajii ei se făcură roșii și arzători. Înmărmurită, continuând să stea pe genunchii lui Jestyn, ea nu mai văzu atunci că chipul acela se apropia încet de al ei.

Cu ochii închiși, se abandonă brațelor care o țineau strâns, într-o îmbrățișare pătimașă.

La început crudă și mângâietoare, gura lui Jestyn o atinsese ușor pe a ei. Buzele lor se căutau, se desprindeau pentru a se regăsi mai bine și, în sfârșit, ele se contopiră într-un sărut pasionat.

– Anthea... Oh, îngerul meu, când l-am văzut pe ticălosul acela care te atingea, nu l-am mai putut suporta. Voiam să-l snopesc în bătaie. Anthea, ești... te doresc atât de mult... dragostea mea!

Aceste ultime cuvinte o scoseseră pe Anthea din toropeala ei plăcută.

– Jestyn, nu! Gândește-te la ce faci. Gândește-te la Gweniver, sunteți logodiți...

Timp de un minut, care părusе cât un secol, Jestyn rămăsese neclintit. Anthea îi simțise eforturile pe care le depunea pentru a-și înăbuși dorința. Și deodată, el se îndepărtă de ea.

– Mulțumesc că mi-ai adus aminte..., declarase el pe un ton cinic. Ești o adevărată sirenă, Anthea. Inocența și puritatea care emană din ființa ta atrag, negreșit în ciuda voinței tale, pe toți bărbații. Îi vrăjești! Și eu care dădeam vina pe Trewinnick...

– Jestyn, eu...

– Nu, Anthea, te rog! Doamne, ce m-a apucat? Ar trebui să-ți faci autoportretul în rochie de culoare roșu-aprins, ca femeile ispititoare din pictura clasică. Pleacă, acum! ordonase Jestyn îndreptându-se spre ușă. De acum înainte, cabana asta va fi încuiată și voi păstra cheia la mine. O să trimit pe cineva să

ia tabloul şi mă voi îngriji să-i fie dat lui Trewinnick, iar tu să-ţi recuperezi materialul...

– Dar Lawrence...

– Cabana asta îmi aparţine ! Trewinnick se folosea doar de ea... ei bine, acum va trebui să renunţe la asta !

Măcar dacă lucrurile s-ar fi putut opri aici ! Dar acesta era doar începutul poveştii lor tulburătoare.

★

★ ★

A doua zi dimineaţa, Anthea fu trezită de Kerenza care venise să tragă perdelele şi să pună o ceaşcă cu ceai pe noptieră.

– Cât este ceasul ? întrebă Anthea.

– E zece. Dar nu vă neliniştiţi, toţi dorm încă, în afară de dl. Jestyn.

Anthea o examină pe fată care deretica prin cameră.

– Mi-e teamă că nu sunt prea ordonată...

– Sunteţi mai ordonată decât Alan, îi răspunse Kerenza surâzând.

Şi Alan insistase ca ea să-i spună pe numele mic. Kerenza era singura persoană pe care o putea suporta el, iar ea avea asupra lui o influenţă favorabilă. Anthea spera că ea nu va pătimi. Era atât de tânără...

– Ştiţi, Anthea, sunt sigură că într-o bună zi el va merge din nou. Asta îi repet mereu.

Măcar de-ar avea dreptate ! Căci dacă Alan s-ar însănătoşi, Anthea ar scăpa de o răspun-

dere insuportabilă. Ea l-ar părăsi şi pe Jestyn pentru totdeauna, Jestyn care nu va profita împreună cu ea de libertatea ei recâştigată.

Imediat ce rămase singură se sculă, făcu un duş şi îşi puse o rochie de vară fără mâneci. Lenevi îndelung în cameră, apoi în bucătărie la micul dejun. Nimic nu o grăbea, de vreme ce îi pierise orice dorinţă de a picta, cât şi întreaga inspiraţie.

Altădată, viaţa i se părea prea scurtă. Acum zilele se lungeau la nesfârşit, monotone.

Pe când ea îşi turna o a doua ceaşcă de cafea, Jestyn intră cu rapiditate în bucătărie, cu energia ce îl caracteriza.

– Anthea, grăbeşte-te ! Ştii cât este ceasul ?

– De ce m-aş grăbi ? N-am nimic de făcut.

– N-ai nimic de făcut ? Aşadar, ideea unei plimbări pe malul mării nu-ţi surâde ? Şi apoi, îţi doreşti să pictezi, nu-i aşa ?

Ea încuviinţă printr-o înclinare a capului.

– Ei bine, nu pari interesată de asta ! Nu te-am văzut lucrând mult în acest răstimp... Nu crezi că ar fi timpul să te apuci de treabă ?

– De fapt, mă tem că nu mai am inspiraţie...

– Nu fi prostuţă ! Mai întâi, că nu o să-ţi recapeţi imaginaţia stând închisă în casă ziua întreagă.

– Nu e vina mea dacă sunt legată de...

– Hai, spune-o. Legată de un invalid !

În toiul discuţiei lor, nu auziseră nici unul

nici celălalt apropiindu-se scaunul cu rotile al lui Alan.

— Îmi pare rău, Alan...

— Nu te ocupa de mine. Du-te şi plimbă-te, dacă doreşti. De altfel, nici când eram sănătos nu te-ai interesat de persoana mea. De ce ai face-o acum ?

Ce minciună ! gândi Anthea cu indignare. Alan era acela care nu se sinchisise niciodată de ea înainte. El îşi juca de minune rolul de infirm abandonat.

Chiar în acea clipă, Kerenza intră în bucătărie cu o tavă plină cu rămăşiţele unui mic dejun. Probabil cel al Morganei, singura care nu coborâse. Ea le aruncă o ocheadă uimită ; fără îndoială că auzise ecourile disputei lor.

— De ce nu vii cu noi, Alan ? propuse Anthea. Un pic de schimbare ţi-ar face bine.

— Nu se poate, mi-e frică, răspunse Jestyn care tocmai se reîntorcea în bucătărie. Nu putem duce un scaun cu rotile acolo unde am hotărât să mergem.

În mod straniu, părea sigur că Anthea îl va însoţi, cu toate că el evitase până acum să fie singur cu ea. De ce această schimbare bruscă ? Tânăra îi replică :

— Nu ştiu dacă...

— Poate n-ai avut destul timp să te hotărăşti, totuşi biletul de la mine preciza că...

— Biletul de la tine ? Care bilet ?

— Cel pe care Morgane l-a strecurat sub uşa ta. Îţi ceream să fii pregătită la ora nouă, dacă...

– Dar nu a fost nici un bilet sub ușa mea ! exclamă Anthea.

– Cum așa ? Minți...

Înnebunit de mânie, Jestyn ieși atunci în goană din bucătărie și ei îl auziră urcând treptele.

– Deci, ai de gând să ieși ziua întreagă cu fratele meu, se văită Alan.

– Este pentru prima oară când aud vorbindu-se de această invitație, se apără Anthea. N-am spus că o să mă duc.

– Dacă vreți, interveni Kerenza, voi avea grijă ca Alan să nu rămână singur.

– Nu, zise cel vizat. Îți mulțumesc, Kerenza, dar n-am nevoie de mila ta. Pe de altă parte, asta nu este obligația ta, ci a Antheei.

– Nici vorbă. În primul rând, nu suntem căsătoriți și...

În fața uluirii Kerenzei și a expresiei furioase a lui Alan, Anthea se opri brusc.

– Acum cunoști adevărul, Kerenza. Asta nu mă deranjează, știu că ești prietena noastră... Dar trebuie să-mi promiți că nu-l mai spui nimănui. Explică-i situația, adăugă Anthea adresându-se lui Alan. Oricum ar sta lucrurile, am de gând să fac ceea ce-mi place ! Și astăzi, am chef să ies...

În același moment, Jestyn se năpusti din nou în bucătărie, cu o foaie de hârtie în mână.

– Uite, citește ! Morgane e dezolată, dar cu toate grijile pe care i le-a pricinuit organi-

zarea petrecerii, ea a uitat cu totul să-ţi înmâneze mesajul meu. Trebuie să livrez o piesă de mobilier la buticul din Falmouth. Dacă eşti gata la iuţeală, ne vom putea duce la castelul din Newvicath. Cred că locul îţi va plăcea...

– Oh, da ! Totdeauna am visat să merg acolo ! il încredinţă Anthea cu entuziasm.

– Iarăşi basmele voastre idioate ! mormăi Alan.

– Basme care se vând bine, îi atrase atenţia fratelui său. Gândeşte-te la succesul tablourilor Antheei...

– Dacă îţi menţii invitaţia, interveni aceasta, te însoţesc cu plăcere.

– Sper că vă daţi seama că nu sunt deloc de acord cu felul vostru de a vă purta faţă de mine, lansă Alan după ce ea se îndepărtă.

– Ajunge, Alan ! Anthea a renunţat la viaţa ei de la Roma, la cariera sa, să te îngrijească pe tine. Ea îşi poate permite o zi de recreere, totuşi. Îţi dau un sfat : dacă nu vrei să te părăsească din nou, arată-te ceva mai puţin egoist.

Atitudinea lui Alan se schimbă imediat. El mersese prea departe şi ştia că nu era în interesul său.

– Da, desigur... Îmi pare rău, Anthea. Regret doar de a vă şti departe de mine o zi întreagă.

Anthea făcu stânga-mprejur pentru a-şi ascunde dispreţul faţă de atâta ipocrizie. Cum

mai putea Jestyn să creadă în sinceritatea fratelui său ?

* * *

În timp ce Jestyn își punea la punct afacerea de la Falmouth, Anthea se plimbă pe străzile orașului. Era nerăbdătiare să viziteze Newvicath.

Ei vorbiseră foarte puțin în timpul drumului, și Anthea profitase de asta pentru a se destinde după scena penibilă de dimineață. Simplul fapt de a fi părăsit conacul o ușura deja. Era încă surprinsă că Jestyn îi recunoscuse dreptul de a se relaxa un pic.

— Așadar, întrebase ea, nu crezi că ar fi trebuit să rămân cu Alan ?

— Sigur că nu. Ai acceptat să te căsătorești cu el, desigur, dar asta nu înseamnă că trebuie să stai lângă el zile de-a rândul.

Va să zică, el credea cu adevărat că ea acceptase.

— Mă și mir că mi-ai cerut să ies cu tine, remarcă Anthea.

— Suntem majori și vaccinați, știm în ce constă datoria noastră. Tu o să te căsătorești cu Alan și vei deveni membră a familiei. Vom locui împreună. Așa că... e mai bine să uităm trecutul.

Mai mult decât pe Anthea, pe sine încerca Jestyn să se convingă cu aceste vorbe.

Tânăra se gândea încă la această conversație, când se îndreptară spre Newvicath.

Urcușul spre castel era greu. Un drum sinuos urca printre stâncile și ierburile bătute de vânturi. Jestyn o susținea pe Anthea cere se bucura de căldura protectoare a brațului lui dezgolit.

Ea se opri să-și recapete suflul și se întoarse spre Jestyn, al cărui chip își pierduse expresia de amabilitate.

— Vino !

El își iuți mersul și Anthea simți cum farmecul acestei zile se destrăma.

Niciodată n-ar fi trebuit să-i accepte invitația. Nu mai voia să se chinuie astfel. Dacă ea și-ar dori o companie pentru excursiile sale, i-ar cere Kerenzei s-o însoțească, cum făcuse în trecut Gweniver.

Gweniver....

Într-o zi, ea insistase ca Anthea să viziteze Tintagel.

— Dacă regele Arthur te pasionează, va trebui să mergi la izvoarele legendei.

— Vei veni cu noi, nu-i așa ?

— Nu, dacă nu ți-e cu supărare. Excursia este foarte lungă și, din nefericire, obosesc repede.

Un surâs inimos, dar marcat de tristețe, lumina palid chipul ei. Gweniver nu se plângea niciodată de starea precară a sănătății ei, nu cerșea niciodată simpatia celorlalți.

— Nu vom merge direct la Tintagel, declarase

Jestyn. Există alte locuri legate de legenda regelui Arthur : Bodmin, Camelford...

Anthea plecase aşadar singură cu el. Era o zi apăsătoare şi caldă. Ei urmaseră un drum către nord şi, curând, priveliştea castelului Tintagel o tulburase pe Anthea. Pe culmea stâncilor negre care dominau Oceanul Atlantic, ruinele se reliefau pe cer. Valurile băteau fără încetare în josul falezelor, săpând de secole grote în coasta lor.

— Gândeşte-te la sutele de ani care s-au scurs de când regele Arthur a trăit aici, declarase Jestyn. Poeţii, vechii cronicari... cu toţii afirmă că aici s-a născut şi a domnit regele. Se spune chiar că el bântuie prin regiune sub forma unei stăncuţe-alpine şi că într-o zi el va reveni. Jos, într-una din grote, Merlin Vrăjitorul doarme, aşteptând întoarcerea regelui său.

La înapoiere, obosită de vântul care sufla fără întrerupere la Tintagel, Anthea se adâncise într-o plăcută somnolenţă, legănată de zgomotul motorului. Ea reflecta la alcătuirea unui tablou. Cerceta îmbinarea culorilor şi formelor care ar fi putut exprima cel mai bine ideile care o obsedau. La iuţeală, ea sfârşise prin a adormi adânc şi capul îi alunecase pe umărul lui Jestyn.

Oprirea bruscă a motorului o trezise. Ea se ridicase, încă moţăind. Întunericul învăluise deja maşina.

– Unde suntem ? De ce ne-am oprit ? Avem cumva pană ?

Jestyn nu-i răspunsese. Ea îl distingea cu greu în obscuritate, dar îl simţea ciudat de aproape.

– Jestyn...

El o atrase cu violenţă pe Anthea lângă el. Sărutul lui era sălbatic, ca şi cum lăsa frâu liber unei mânii de multă vreme reţinute. O dată în plus, tânăra nu putuse rezista dorinţei nebune care o atrăgea spre acest om. Totuşi, cât timp se îmbrăţişaseră, ea nu uitase că această plăcere le era interzisă. Au fost clipe sălbatice şi delicioase.

Dintr-o dată, Jestyn îi dăduse drumul, apoi o respinsese înainte să înşface schimbătorul de viteze ca şi cum viaţa lui depindea de acesta.

După o lungă tăcere, în cursul căreia fiecare se retrăsese în sine pentru a-şi înăbuşi dorinţa, Jestyn luase cuvântul în cele din urmă.

Cuvintele îi ieşeau din gură marcate de întreruperi dese, dureroase.

– Nu m-am gândit decât la tine în această după-amiază pe care am petrecut-o pe plajă... Să te strâng în braţe, să te sărut... Oh, Anthea ! Spune-mi dacă sentimentele mele sunt împărtăşite...

– Nu avem dreptul. Eşti logodit cu Gweniver, şi...

– ... şi aş da tot aurul din lume să nu fiu. Dar vreau să ştiu ce sentimente ai faţă de mine. Anthea, te implor.

– Ce vrei să-ţi spun ? murmurase ea, emoţionată până la lacrimi.

– Spune-mi ce simţi pentru mine.

Dar Anthea ezita.

– Nu avem dreptul să simţim ceva unul pentru celălalt, nu avem dreptul... nu se cuvine, Jestyn !

Vorbele ei se pierduseră într-un val de sărutări pătimaşe. Jestyn murmura în părul ei că avea nevoie de ea, că o dorea.

– Şi Gweniver ?

– Gweniver şi cu mine suntem logodiţi, e adevărat. N-o să-ţi vorbesc de motivele acestui angajament, dar nu s-a petrecut nimic între ea şi mine, şi va rămâne aşa. Ea este bolnavă şi...

– Şi crezi că asta e o scuză ! intervenise Anthea, Gweniver te iubeşte.

– Ştiu. Niciând nu voi face ceva ca s-o jignesc. Tu îi datorezi de asemenea fidelitate lui Alan. Nu ne vom putea clădi niciodată fericirea în detrimentul lor. Dar nu mă pot abţine să-ţi spun ceea ce simt. Este egoism din partea mea, dar de când te-am văzut prima oară în camera lui Alan, mi-e dor de tine. Erai sălbatică, furioasă pe mine şi totuşi atât de adorabilă, atât de curată. Nu puteam să cred că eşti soţia lui Alan. Părea că n-ai cunoscut niciodată un bărbat.

În faţa pasiunii şi sinceităţii sentimentelor lui Jestyn, Anthea fusese pe punctul de a-şi pierde controlul asupra ei. Ea dorea cu ardoa-

re să-i mărturisească faptul că nu era soția lui Alan, că la prima lor întâlnire, nu știa ce însemna dragostea, întocmai cum bănuise el. El era prima ei iubire, doar el îi trezise senzualitatea. Dar dacă i se destăinuia astfel, nimic nu i-ar mai proteja de această pasiune mistuitoare care îi amenința în aceeași măsură pe amândoi.

– Spui că nu puteai crede că eram soția lui Alan ? Totuși m-ai acuzat că sunt amanta lui !

– Am spus eu asta ? Tot ce știu, Anthea, este că am din ce în ce mai multă nevoie de tine, eu...

Jestyn se opri pentru a căuta din nou cu febrilitate buzele fetei.

– Jestyn, cred că ar trebui să ne întoarcem acasă. Gweniver și Alan trebuie că sunt îngrijorați.

– Ai dreptate.

Fără un cuvânt, el porni motorul și demară în trombă.

Anthea regretase îndată hotărârea lor, deși era motivată. Fără îmbrățișările lui Jestyn, ea nu mai avea poftă de viață ; ba mai rău, viața ei nu avea sens.

Într-o tăcere deplină, ei reveniseră la conac.

– Îmi închipui că nu vom mai ieși împreună, murmurase cu tristețe Jestyn oprind mașina în curtea cea mare. Nici tu nu vrei, desigur.

– Aș dori să fiu în orice clipă din viața mea cu tine. Dar soarta nu ne îngăduie asta. O știi mai bine decât mine.

Copleşit, Jestyn îşi sprijinise capul pe volan, în timp ce Anthea ieşea din maşină şi o lua la fugă. El îi strigase de mai multe ori numele, pe când ea îşi impunea să nu se întoarcă şi să se arunce în braţele lui.

Amintindu-şi de acea noapte atât de cumplită, Anthea nu putu să-şi înăbuşe un hohot de plâns. Mângâierile lui Jestyn pe braţul ei şi glasul lui duios o aduseră din nou la realitate, în capela din Newvicath.

– Ce se întâmplă, Anthea ? o întrebă el.

– Îmi aduceam aminte.

– Despre ce îţi aminteai ?

– De Tintagel.

Anthea îl văzu la fel de tulburat şi, o clipă, crezu că el o va lua în braţe. Îl rugă în gând s-o facă. Dar un grup de turişti intră în acea clipă şi Jestyn se ridică.

– Tintagel este o poveste de domeniul trecutului, murmură el sumbru. Din toate punctele de vedere. Trecutul nu poate fi retrăit, Anthea.

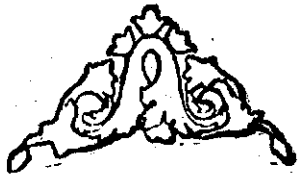

CAPITOLUL 6

În zilele care urmară, Anthea se apucă de lucru cu îndârjire. Ca întotdeauna, acesta era pentru ea un mijloc eficace de a nu se lăsa copleşită de sentimente. Pe pânzele ei, încerca să redea cât mai bine căldura soarelui, zbuciumul mării, şi mireasma câmpiei. Din nou în acord cu lumea care o înconjura, Anthea devenea interpreta secretelor naturii.

Jestyn îi cedase spre folosinţă podul casei pe care ea îl utiliza ca atelier. Era o vastă încăpere plăcută, mobilată doar cu o canapea, o încăpere în care lumina pătrundea din belşug prin luminatoarele largi practicate în acoperiş.

Tânăra primea vizite foarte puţine, în afară de Kerenza care îi aducea în mod regulat cafea şi sandvişuri şi se îngrijea în locul ei de Alan.

– Alan se plânge mult de absenţa mea ? întrebă într-o zi Anthea.

– Îi lipsiţi, desigur.

– Eşti cu adevărat drăguţă. Îţi promit că imediat ce voi fi terminat cu această pictură a castelului Newvicath, îţi voi isprăvi portretul...

Ea se opri, ezitând să continue.

– Kerenza... Nu-l lăsa pe Alan să te amăgească. El...

– Nu vă neliniştiţi, Anthea. Ştiu că vă aparţine... De altfel, nici nu cred că măcar îşi dă seama că exist. Pentru el, nu sunt decât o puştoaică.

Oare Kerenza se îndrăgostise cu adevărat de Alan ? se întrebă Anthea cercetându-i chipul. Dacă el ar fi fost altfel, cu mai multă forţă de caracter, ea ar fi favorizat desigur o apropiere între cei doi. Dar Kerenza merita ceva mai bun.

Câteva zile mai târziu, Jestyn veni în podul casei să vadă cum avansase Anthea cu munca ; ea se hotărî să-i vorbească despre această chestiune şi să-i ceară pe cineva care ar putea s-o ajute pe Kerenza pentru ca aceasta să-şi răărească un pic vizitele la Alan.

– Eşti geloasă pe ea ? întrebă el imediat. Dar este o copilă.

– Ba nu sunt geloasă ! Ştii, vouă vi se pare că este tânără, dar ea este destul de mare pentru a se îndrăgosti de Alan, şi...

– Vezi bine că eşti geloasă ! Credeam că sunteţi prietene.

– Păi suntem ! îl încredinţă Anthea. De altfel, acesta este motivul pentru care nu vreau ca ea să sufere. Ea ştie că Alan şi cu mine nu suntem căsătoriţi.

– Cine i-a spus-o ?

– Mi-a scăpat mie într-o zi când discutam cu Alan.

– E de rău ! Acum, tot satul va afla !

– Nici vorbă ! Kerenza mi-a promis să nu spună nimănui despre asta. N-ai de ce să-ţi faci griji pentru reputaţia distinsei tale familii...

– E inutil să ironizezi, Anthea. Când o să te căsătoreşti cu Alan ?

– Eu... noi aşteptăm încă un pic, se bâlbâi tânăra, surprinsă de această întrebare.

– Trebuie să te hotărăşti, e timpul. Te măriţi cu fratele meu, ori ba ?

– Te rog, Jestyn ! De când am revenit în Saint-Ives, nu încetezi să-mi dirijezi viaţa. N-ai dreptul acesta. Mă forţezi să mă căsătoresc cu fratele tău, în loc să...

– În loc să-ţi propun să te iau de soţie ! Aşa e ? Ascultă, Anthea, n-o să ne mai întoarcem la ce a fost. Ţi-am spus deja că n-o să mă amestec din nou între Alan şi tine. Este pentru a doua oară când îi fac rău...

– Pentru a doua oară ? Deci ştiai că Alan era îndrăgostit de Gweniver ?

Jestyn o privi, mirat.

– Erai la curent ? El ţi-a spus ?

Ea încuviinţă.

– Ce idiot ! De fapt n-am ştiut nimic de asta până să fim logodiţi. Apoi, el te-a adus acasă şi am crezut că totul decurgea normal, că el o uitase.

– Oricum, Gweniver nu era îndrăgostită de Alan. Ea te iubea pe tine. Niciând Alan nu ar fi făcut-o fericită.

– Nu avem cum să ştim asta. El s-ar fi putut schimba. Dar acum, te iubeşte pe tine. Şi cu tine vrea s-o ia de la început. I-ai lipsit mult când ai plecat.

Îi venea să creadă că Jestyn era orb. Anthea îşi aminti atunci de o conversaţie pe care o avusese cu Alan, la scurt timp după întoarcerea ei în Cornwall. Ea încercase atunci să afle mai mult în legătură cu accidentul de maşină în care murise Gweniver.

– De fapt cum s-a întâmplat, Alan ? îl întrebase ea.

– Noi plecasem la teatrul în aer liber. Gweniver îşi dorise tare mult să vadă o piesă şi Jestyn se afla într-o călătorie. Ea mi-a cerut s-o însoţesc. Ştii cât este de frig pe băncile acelea de piatră... De aceea, i-am propus ca la întoarcere să oprim la o cârciumă, pentru a bea vin fiert. Acolo, m-am întâlnit cu nişte prieteni şi ne-am încurcat la băutură...

– Ai băut peste măsură !

– Da. Nu mi-am dat seama. Mă simţeam atât de bine. O aveam pe Gweniver cu mine, eram numai noi doi pentru prima oară. Când am părăsit cârciuma, mă gândeam să ne întoarcem direct acasă, dar cred că mi-am pierdut minţile. Am luat-o cu mine pe un drumeag şi am încercat s-o sărut. Gweniver nu era doar surprinsă, ci mai ales era foarte mânioasă.

– Gweniver nu l-ar fi înşelat niciodată pe Jestyn, îi atrase atenţia Anthea. Şi pe urmă ?

— I-am spus că o iubeam, că o iubisem întotdeauna. Ea mi-a amintit că noi doi eram căsătoriți... După asta nu mai știu ce s-a întâmplat. Am luat un viraj prea brusc și...

Privind în gol, Alan nu putu să continue.

— Nu i-ai spus adevărul niciodată lui Gweniver în legătură cu noi ?

— Nu. Inventasem această poveste cu căsătoria mai ales pentru ca ea să nu afle cât mă mâhnea logodna ei cu Jestyn.

— Bănuiam eu că trebuia să ai alte motive decât moștenirea ca să pui la cale această căsătorie falsă. Nu ți-a păsat niciodată de avere.

Alan își ascunse fața în mâini.

— Vacanța aceea de Paști de acum trei ani a fost un iad. Sosisem aici ca să aflu că Jestyn și Gweniver se logodiseră. O iubeam de când eram copii și eram convins că și ea mă iubea...

Gweniver își risipea afecțiunea cu atâta generozitate încât nu era de mirare ca Alan să se fi înșelat.

— Am crezut întotdeauna că într-o bună zi ne vom căsători. Voiam să-mi termin studiile. Credeam că ea mă va aștepta și acum... acum, a murit din vina mea. Dacă aș fi știut, continuase Alan cu ochii scăldați în lacrimi, aș fi abandonat Belle-Artele, aș fi rămas aici. Dacă situația ar fi permis...

Emoționată, Anthea se aplecase spre el.

— Alan, nu se poate schimba cursul destinului. Lucrurile au trebuit să se petreacă astfel. Gweniver îl iubea pe Jestyn, așa cum eu...

– Așa cum tu, mă iubești. Știu, Anthea, și îmi închipui cât a trebuit să suferi din această cauză. Știu că este dureros să trăiești lângă cineva, să-l iubești și să înțelegi că nicioda'ă...

– Dar, Alan... protestase Anthea, dorind să-l lămurească.

– De acum înainte, o să mă dedic ție ! Îți jur. Dragostea mea pentru Gweniver a fost o nebunie, oarecum. Acum când ea nu mai este aici, vreau să mă căsătoresc cu tine. Știu că noi putem fi fericiți...

În prezent, Anthea înțelegea că dacă Alan îi vorbise astfel lui Jestyn, nu era de mirare ca acesta să-l fi crezut.

– Pe tine te iubește, declară de altfel Jestyn în același moment. Atunci, ce ai de gând să faci, Anthea ? A trecut o lună de când te afli aici. Eu nu mi-am dat seama cât de repede trece timpul, dar Morgane...

– Morgane ! Iarăși Morgane ! se enervă tânăra. Spune-i tot, ca să înrăutățești situația. Oricum, plăcerea ei cea mare ar fi să mă vadă plecând din casa asta.

– Nu înțeleg de ce ești atât de pornită împotriva ei. Ea dorește numai să ne fie nouă cât mai bine.

În realitate, Morgane se străduia doar pentru sine, ca totul să-i meargă cât se poate de bine ! Anthea știa lucruri despre ea care ar fi zdruncinat cu siguranță certitudinea lui Alan.

Astfel, el ignora faptul că Morgane îi surprinsese împreună în repetate rânduri.

Ea îi văzuse întâi în cabana de pe plajă, după plecarea lui Lawrence, atunci când pasiunea lor se manifestase pentru prima oară. Apoi, fusese martoră la o a doua scenă, cu puțin înainte de plecarea Antheei la Roma, tot în micul adăpost de pe plajă.

După o îmbrățișare nebună, în timpul căreia ei erau cât pe ce să se dea unul altuia, Jestyn și Anthea sfârșiseră prin a se pune de acord că cel mai nimerit era desigur ca tânăra să plece înapoi în Italia. Atunci, devenise, clar că o forță pe cât de violentă, pe atât de necontrolat îi împingea irezistibil pe unul către celălalt. Singurul mijloc de a scăpa de asta era plecarea Antheei.

Rămasă singură, prăbușită pe vechea canapea din casa de pe plajă, Anthea plânsese îndelung. Va avea ea oare puterea să-și mențină această hotărâre ? Va avea ea curajul să plece, să părăsească Cornwall-ul, Saint-Ives, pe Jestyn...

Deodată, ușa se deschisese. Era Morgane ! Fața ei de obicei palidă era roșie de ură, iar ochii ei negri și mai răutăcioși ca de obicei.

— Acum, îi azvârlise ea, știu ce se petrece în cabana asta și de ce aveai nevoie de atâta singurătate !

— Morgane, te înșeli. Știu că aparențele îmi sunt potrivnice, dar...

— Taci ! V-am văzut pe amândoi pe fereastră. Soțul lui Alice nu îți este de-ajuns. Ai nevoie

şi de Jestyn. Şi pretinzi a fi prietena lui Gweniver ! Însă mă îndoiesc ca prietenia voastră să dureze mult atunci când va afla...

— Oh, Morgane ! Te rog, nu trebuie să-i spui despre asta. Nu s-a întâmplat nimic între mine şi Jestyn. Doar câteva sărutări, nimic altceva.

— Nu te cred. Dar asta nu are importanţă. Ceea ce contează, este ceea ce va crede Gwenivar.

— Dar ea o să rupă logodna !

— Ei, şi ?

Anthea înţelesese atunci că Morgane nu se sinchisea câtuşi de puţin de fericirea verişoarei sale. Ea îl vroia pe Jestyn, şi părea să fie în stare de orice pentru a-l atrage. Scena la care asistase nu o indignase, ci doar o făcuse cumplit de geloasă.

— Morgane, dacă îţi promit că plec din Saint-Ives şi că nu-l mai văd niciodată pe Jestyn, te legi prin jurământ să nu-i spui nimic lui Gweniver ? întrebase atunci Anthea.

— S-ar putea... Şi când pleci ?

— Îmi voi face bagajele la noapte, cât timp lipseşte Alan şi voi pleca mâine dimineaţă.

— Foarte bine. Dar nu lăsa nimic scris, nici adresa. Noi nu vrem să mai auzim vreodată de tine.

A doua zi dimineaţa, Anthea plecase la Londra. Timp de mai multe zile, ea se pierduse în anonimatul capitalei, evitând cu grijă fostele sale locuri preferate.

Din întâmplare, se întâlnise cu Carola, o prietenă cu care împărțise un apartament în timpul studiilor. Aceasta dorea să expună într-o galerie, dar nu avea nici destule pânze de prezentat, nici bani suficienți pentru închiriere. Fără să ezite, hotărâse să investească tot ce avea în această acțiune și cele două tinere organizaseră o expoziție cu lucrările lor într-o galerie din South Kensington.

În felul acesta, Anthea îl întâlnise pe Pietro Conti. Acest important agent remarcase imediat talentul ei și o convinsese să vină la Roma, să studieze în Cetatea Eternă.

Primul tablou pe care ea îl făcuse acolo, pentru a-și alunga amărăciunea, fusese portretul lui Morgane Penhallowen. Regele Arthur avea o soră vitregă cu numele de Morgane, o vrăjitoare care complota împotriva lui. De aceea Anthea o zugrăvise cu părul negru, cu buzele de un roșu aprins și uitătură furioasă. Efectul terapeutic a fost acela că îndată ce termină de pictat tabloul, nu-i mai păsă de Morgane.

Da, Morgane fusese întotdeauna pentru ea asemeni unui diavol, gândi Anthea, pe când glasul lui Jestyn o smulgea din trecut și o întorcea din nou în atelierul ei din podul conacului.

– De ce pretinzi că Morgane dorește să pleci, Anthea ? Dimpotrivă, ea vrea să te căsătorești cu Alan și ca voi să faceți parte cu adevărat din familie.

Membră a familiei, gândi Anthea, dar despărțită de Jestyn pentru totdeauna. Morgane era mereu la fel de vicleană... Dar Jestyn, de ce refuza să privească realitatea în față ?

— Așadar, ce ai de gând ? întrebă el încă o dată. Vreau să știu pentru a-mi face propriile mele proiecte.

Anthea păli. Ea își aminti că Lawrence Trewinnick îl bănuia pe Jestyn că vrea să se căsătorească cu Morgane pentru averea ei. Poate că el avea în vedere o dublă căsătorie ? gândi ea lăsând să-i scape un râs disprețuitor.

— Ce este ? întrebă el, enervat. Deci nu ești în stare să răspunzi la o întrebare atât de simplă ?

— O să-ți răspund, dacă îmi răspunzi și tu la o întrebare la fel de simplă. O să te recăsătorești ?

— Asta depinde de tine, dacă tu te căsătorești sau nu cu Alan.

— Înțeleg.

Așadar, Jestyn avusese de gând să se însoare. Foarte bine, gândi Anthea. El va căpăta răspunsul din partea ei.

— Mă voi căsători cu Alan, declară ea. În felul acesta, vei putea face ce dorești. De acum înainte, viitorul meu nu te va mai interesa.

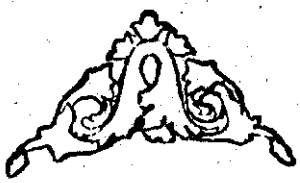

CAPITOLUL 7

Jestyn nu prevăzuse răspunsul Antheei, care regretă pe dată vorbele ei nechibzuite şi pripite. Ea voia doar să câştige timp. Dar dacă situaţia se înrăutăţea, va pleca şi va căuta adăpost acasă la Amelia şi Pietro Conti.

In ziua următoare, primi o scrisoare de la acesta din urmă. Oare îşi mai amintea ea de acel tânăr artist francez care locuia la Roma, Hugo Rechter ? El visa să viziteze Cornwall-ul, şi Pietro o întreba pe Anthea dacă putea să-l primească.

„Hugo se află deja pe drum, scria el. Ar trebui să sosească la scurt timp după ce vei fi primit această scrisoare. Amelia şi cu mine ne gândim să mergem în vacanţă în Anglia ceva mai târziu..." Agentul italian o punea în faţa faptului împlinit, observă Anthea ; n-ar avea măcar timp să-i ceară părerea lui Jestyn, deoarece acesta lipsea.

Ea o rugă pe D-na Pollard să pregătească o cameră, fără s-o informeze pe Morgane, care nu era încă stăpâna conacului Menhenniot. Desigur, atunci când povestea asta va

ajunge la urechile ei, ea se va face foc şi pară, dar sosirea lui Hugo o va împiedica să dea frâu liber furiei sale.

★
★ ★

Acest tânăr artist era atât de fermecător încât îi cuceri pe toţi cei din casă cât ai clipi din ochi. Pe toţi, cu excepţia lui Alan. Hugo reprezenta într-adevăr tot ce şi-ar fi dorit el să fie. De altfel, ei se asemănau din punct de vedere fizic ca două picături de apă. Dar, spre deosebire de Alan, Hugo avea talent.

El se entuziasma de tot ce vedea : lumina transparentă, iarba îngălbenită de soare, miile de faţete ale mării mereu în mişcare... El vru să vadă toate locurile care îi inspiraseră Antheei minunatele ei tablouri şi el le îndrăgi pe toate, cu aceeaşi intensitate ca şi ea.

Hugo descoperi Cornwall-ul în vreme ce Anthea se pregătea să plece pe ascuns. După fiecare plimbare, ei se instalau în port şi observau îndelung forfota bărcilor în culori pestriţe. Discutau mult despre pictură. Anthea uitase cât de plăcut şi profitabil era să sporovăiască astfel cu un specialist. Ea realiză în felul acesta cât de mult îi lipsea ambianţa romană.

O zi ploioasă îi obligă să rămână la conac şi Anthea îl invită pe tânărul francez să-i viziteze atelierul.

– Munca ta este încă și mai bună ca înainte, afirmă el. Tehnica ta este deja perfectă, iar tablourile tale au câștigat și mai mult în puterea de expresie. Ele nu se aseamănă cu ceva cunoscut... O să rămâi îngropată pe veci în acest sat ? Consider că este o crimă !

În ochii Antheei, laudele lui Hugo, admirația lui fără rezervă erau suspecte. Ce o să se întâmple cu ea ? Cum să-și fructifice mai bine talentul ? Dacă se căsătorea cu Alan, toate astea nu și-ar mai avea rostul. Ea ar fi fericită să locuiască în Cornwall, să picteze aici și să organizeze una sau două expoziții pe an.

Dar risca de asemenea să cadă în rutină, să se parodieze pe ea însăși, fără să vrea. Anthea ajungea la o etapă capitală a vieții sale. Întreg viitorul ei era în joc ; nu numai fericirea sa afectivă, dar și pictura sa. Astfel, ea putea să acționeze asupra existenței sale întocmai cum se procedează cu un tablou prost executat : să șteargă și să curețe vopseaua. Să părăsească Cornwall-ul, să-l uite pe Alan, să accepte că îl pierde pe Jestyn.

Dar Anthea n-ar putea să-l uite pe Jestyn, nici să iubească un alt bărbat ; la fel ca înainte, pictura i-ar umple golul afectiv. Ea va investi întreaga sa pasiune în tablourile sale.

★

★ ★

Cu puțin înainte de plecarea lui, Hugo vru să viziteze teatrul Minack. Dar Anthea nu avea

curajul să revadă locul acela în care Gweniver o însoţise de atâtea ori. Neputând să-i explice francezului adevăratele ei motive, pretextă că Alan avea nevoie de ea.

– Dar e o idee foarte bună, interveni Margare. Anthéa are nevoie de odihnă, de puţină libertate. Şi apoi, trebuie să profitaţi de sejurul dumneavoastră, de vreme ce ne veţi părăsi curând. Mă voi ocupa eu de Alan.

Anthea nu putu deci să se eschiveze.

Teatrul Minack era în aer liber, săpat chiar în granit. Se potrivea perfect cu atmosfera pieselor lui Shakespeare ; de altfel, în seara aceea, se juca **Romeo şi Julieta.**

Era ziuă încă, atunci când Anthea şi Hugo parcară maşina pe care o închiriaseră cu această ocazie. Ei urmară o cărăruie cu pietriş mărginită de buruieni şi de blocuri de granit ce coborau spre mare şi, deodată, după un boschet, se treziră pe culmea gradenelor.

Amfiteatrul era de o frumuseţe impresionantă. Băncile de piatră fuseseră tăiate direct în stâncă. Coloanele greceşti înconjurau scena cu dale din piatră albă, unicul decor fiind alcătuit din panouri imense de pânză albă.

Publicul se instala ; cei mai prevăzători aduseseră perniţe şi cuverturi. Curând, la sunetul unei trompete, actorii intrară în scenă, îmbrăcaţi în costume somptuoase.

Romeo şi Julieta fusese multă vreme una din piesele favorite ale Antheei. Astăzi, ea era prea tristă pentru a o aprecia. Totul se răvăşea

dinaintea ochilor ei scăldați în lacrimi. Doi îndrăgostiți cărora nu li se îngăduia să se iubească. Romeo și Julieta... Jestyn și Anthea...

Hugo nu remarcă nimic din tulburarea vecinei sale. El era, dimpotrivă, într-o dispoziție veselă și plină de antren.

— E prea devreme ca să mergem la culcare, declară el la sfârșitul spectacolului. O să găsim totuși un han mic pe drum și o să bem un pahar în onoarea incomparabilului și nemuritorului William Shakespeare !

— De ce nu ?

Anthea avea chef să alunge melancolia care o invadase. De altfel, majoritatea celorlalți spectatori se opriseră și ei în cârciumile și hanurile care se aliniau de-a lungul drumului. Să discute în fața unui pahar și a unei farfurii cu mâncare caldă era fără îndoială cel mai bun mijloc de a destrăma vraja piesei.

La o cotitură, Hugo porni spre curtea unui mic han. Sala era înțesată de lume și de aerul greu al fumului de țigară. Când găsiră un colț de masă, Hugo se îndreptă spre bar pentru a da comanda. Anthea se simți și mai singură. Și când el reveni, ducând o tavă pe deasupra capului, tânăra rămase uluită. Situația asta îi amintea de ceva. Căută îndelung să afle ce anume, apoi se gândi că acesta era poate același loc în care veniseră Alan cu Gweniver, în noaptea accidentului lor. La gândul că anumite persoane prezente în sală în acea seară i-ar fi

văzut şi le-ar fi vorbit înainte ca tragedia să se întâmple, îi tăie pofta de băut şi de mâncat.

Hugo se agita şi flecărea mult cu toată lumea, în vreme ce Anthea se lăsase moale pe spătarul scaunului şi se ghemui cât putu. Ea ocolea dialogul cu cei din jur pentru a le studia feţele : bărbaţi şi femei, unii bronzaţi şi alţii mai palizi, graşi şi slabi... cu toţii pasionaţi de reprezentaţia teatrală la care asistaseră. Anthea reflecta la alcătuirea unui tablou...

Complet absorbită de gândurile sale, nu remarcă nici timpul care trecea, nici beţia avansată a lui Hugo.

La un moment dat, zgomotele sălii care se golea o readuseră la realitate.

— Nu crezi că ar trebui să ne întoarcem acasă ? întrebă ea.

— De ce ? Ştii prea bine că la Roma aşteptam mereu răsăritul de soare...

Anthea tăcu, dornică să nu strice ultimele zile de vacanţă ale lui Hugo. În cele din urmă, la ora trei dimineaţa, ei porniră la drum.

— Vrei să conduc eu ? propuse Anthea.

— Oh, da ! M-am pilit bine şi am de gând să mai beau încă în noaptea asta ! izbucni cu veselie tânărul francez fluturând în aer o sticlă de whisky.

Stăpână pe volan, Anthea o porni pe drumuri lăturalnice, cu viteză moderată. Dar ea era obosită şi amuzată de povestirile hazlii ale lui Hugo. Deodată, o formă de culoare neagră tra-

versă drumul. Era un om, un animal ? Ea n-ar fi ştiut să spună.

Anthea trase de volan pentru a-l evita. Maşina părăsi drumul şi se izbi de un parapet de piatră. Zgomot de tablă care se îndoaie, scrâşnet de sticlă, un miros puternic de whisky, apoi tăcere.

* * *

Când Anthea îşi recăpătă cunoştinţa, era lungită sub farurile unei ambulanţe. Câţiva bărbaţi discutau în jurul ei.

– Ei trebuie să fi fost cam ameţiţi, ţinând cont de mirosul acesta puternic de whisky.

– Dacă Rechter n-a murit, va fi vai şi amar de pielea lui când voi pune mâna pe el !

Nişte mâini experimentate îi examinară. Anthea se simţea bine. Calmă, aproape fericită.

– Ea nu are decât răni superficiale şi un cucui enorm în frunte.

– Şi el ?

– Starea lui e mai gravă, nu purta centura de siguranţă. O să-i duc pe amândoi la spital. Veniţi ?

– Vă urmez.

Anthea încercă să strige numele lui Jestyn, dar îşi pierdu din nou cunoştinţa.

Când se trezi, se afla într-o încăpere minusculă, decorată cu enorme flori galbene, portocalii şi roşii. Când ochii ei se obişnuiră cu acest

mediu, înțelese că se găsea pe un pat de spital, izolată de ceilalți de niște perdele.

Cum încerca să se ridice, un junghi de durere o făcu să cadă din nou pe pernă. Imediat, alertată de gemetele Antheei, o infirmieră apăru.

– Ia te uiă, v-ați și trezit, doamnă Menhenniot ?

– De când sunt aici ? Și Hugo ?

– Tânărul e bine. În afară de cele câteva răni, are o față șifonată de mahmureală. Noroc că soțul dumneavoastră trecea pe acolo.

– Soțul meu ? Este aici ?

Fără îndoială infirmiera făcea aluzie la Jestyn. Era glasul pe care Anthea îl auzise după accident, în starea ei de semiconștiență.

– Scumpa mea copilă, e ora cinci dimineața. Sărmanul trebuie să doarmă... De altfel, vă sugerez să faceți la fel.

Anthea își pierduse cunoștința timp de două sau trei ore. Cu mâna, ea își atinse fața și se liniști când nu descoperi nici o rană gravă pe ea. O mulțime de întrebări năvăleau în mintea ei.

Cum se simțea Hugo ? Cum ajunsese Jestyn atât de repede la locul accidentului ? Va veni el s-o viziteze ? Cât timp va mai rămâne aici ?

Când infirmierele din schimbul de dimineață sosiră, ea încă se mai foia în pat. Avea puțină febră. Medicul de gardă o examină și Anthea îl întrebă despre starea sănătății lui Hugo.

– Este amicul dumneavoastră ? Puteți să-l

faceți o vizită, dar să vă deplasați în scaunul pe rotile. O însoțești dumneata, soră ?

Hugo era palid. Câteva tăieturi îi brăzdau fața.

— Dar e în stare de inconștiență ! exclamă Anthea.

— Nu, se află sub efectul sedativului. Puteți rămâne aici, dar nu vă ridicați de pe scaun. Mă întorc peste vreo zece minute.

Tânăra își examină prietenul cu îngrijorare. El era atât de tânăr, atât de vulnerabil. Avea torsul bandajat și brațul drept prins în ghips. Brațul drept ! Și dacă nu-și va mai putea folosi brațul pentru a picta ? Tulburată, Anthea nu-și putu stăpâni un hohot de plâns.

— Verși lacrimi pentru unul pe care abia îl cunoști !

Tresărind brusc, Anthea se întoarse. Ce căuta Jestyn aici, la o oră atât de matinală ? El părea obosit, era neras și costumul îi era șifonat.

— Sunt doi ani, de când Hugo și cu mine suntem prieteni...

— Înțeleg. Sunteți suficient de prieteni pentru a vă petrece împreună noaptea îmbătându-vă.

— Dar eu nu am băut !

— Mirosiți amândoi a alcool.

Anthea își aminti de sticla de whisky care se spărsese în timpul accidentului. Dar ea înțelese că era inutil să încerce să-l contrazică pe Jestyn.

— De ce ai venit așa devreme ? îl întrebă ea.

– Nu m-am întors acasă. Am dormit în sala de aşteptare.

Inima Antheei începu să bată puternic. Aşadar, îşi făcuse griji din pricina ei !

El puse mâna pe scaunul cu rotile în care era aşezată, îl îndreptă spre uşă şi o conduse afară din cameră.

– Ce faci ?

– Te duc înapoi, acolo unde ar trebui să fii : în patul tău.

– Dar am permisiunea medicului ! se apără Anthea.

– Poate, dar nu şi a mea.

– Voiam să aflu cum se simte Hugo.

– Ai mustrări de conştiinţă ? Credeam că ai mai mult bun-simţ, Anthea. Ce ţi-a venit să bei şi să te urci la volan ?

– De câte ori să-ţi spun că n-am băut ?!

Pentru tânără, era exasperant să respingă acuzaţiile lui Jestyn fără a putea să-l privească în faţă. Ea încercă să se ridice, dar durerea ascuţită din muşchi o împiedică. De necaz şi de suferinţă, lăsă să-i scape un geamăt.

– Ce este, Anthea ? o întrebă Jestyn. Te doare ? O să mă duc să-i spun vreo două imbecilului ăluia de medic care îţi dă voie să te ridici din pat în timp ce...

– Mă simt foarte bine ! Am câteva vânătăi, atâta tot.

– Anthea, eu...

– Doamnă, e timpul să vă întoarceţi în pat !

Infirmiera venea s-o ia. Înainte ca Jestyn să aibă răgazul de a protesta, apucă scaunul și se duse s-o așeze pe Anthea în pat.

— Așa! Acum, o să-i spuneți la revedere domnului, iar noi o să vă lăsăm să vă odihniți.

Când ea se îndepărta, Jestyn se așeză pe marginea patului.

— Tu n-ar trebui..., remarcă Anthea. Ei nu sunt de acord cu asta în spital.

— La naiba cu spitalele!

El luă mâna Antheei în mâinile sale și o strânse.

— Nu îți poți închipui ce am simțit. Conduceam de-a lungul acelui drum și deodată am văzut o mașină accidentată. M-am apropiat, iar tu erai în interior. Am retrăit întreg accidentul lui Alan! Era aproape în același loc, ca și cum destinul lovea încă o dată.

— Am avut aceeași impresie și eu, recunoscu ea. Dar ce căutai pe drumul acela? Te știam plecat în străinătate.

— M-am întors pentru două zile. Aseară, am aflat că ieșiseși toată după-amiaza și că îl lăsaseși singur pe Alan.

— Dar Morgane spusese...

— Da, ea ți-a spus că nu era momentul potrivit, că vei putea ieși într-o altă zi, când Kerenza sau D-na Pollard vor fi acolo.

— Ea a spus că...

— Am rămas cu Alan până când Morgane a revenit de la întâlnirea pe care nu putea cu

nici un chip s-o anuleze. Apoi, când a început să se facă târziu, m-am neliniștit. Morgane îmi dăduse de veste că Hugo era un tânăr nesăbuit care ducea o viață destrăbălată prin Paris și Roma...

— Dar nu este un tânăr nesăbuit ! protestă Anthea, revoltată de minciunile pe care Morgane le răspândise din nou.

— Pe deasupra, e total iresponsabil ! Dacă nu puteai să conduci, de ce nu ai chemat un taxi ?

— Dar puteam să conduc...

Fără să țină seama de intervențiile tinerei, Jestyn continua s-o copleșească cu reproșuri, unele mai nemeritate decât altele.

— Pe de altă parte, continuă el, de când francezul se află aici, Alan te-a pierdut din vedere.

— Pietro îmi ceruse să...

— De aceea, am hotărât să vin după tine. Poate aveai vreo problemă. Dar nu credeam că...

Fără să vrea, el duse mâna Antheei la buze și o acoperi cu sărutări. Ea se simțea străbătută de fiori de plăcere.

— Anthea, trebuie să-ți spun că îți cer...

Jestyn nu putu să continue, întrerupt de infirmiera care se întorsese la el.

— Domnule, e timpul să plecați. Vizitele sunt permise de la orele 14 la orele 20. Ah, doamnă, o să vă bucurați aflând că dl. Rechter s-a trezit. Vă trimite salutări prietenești și vă asigură

că seara foarte bună pe care o petrecut-o cu dumneavoastră contează mult, mai mult decât cele câteva zgârieturi ale sale.

Jestyn lăsă imediat mâna Antheei şi se ridică.

— O să vină cineva în vizită la tine în după-amiaza asta, declară el cu asprime. Voi avea grijă să ţi se aducă îmbrăcămintea.

Şi el plecă imediat.

Disperată, Anthea o blama pe infirmieră. Ea intuia că Jestyn vrusese să-i ceară ceva important. Dar asta nu era nimic în comparaţie cu ura pe care o simţea faţă de Morgane, Morgane care îi întinsese din nou o capcană.

La ora vizitelor, Anthea se întorcea cu faţa către uşă de fiecare dată când auzea un zgomot. Dar unica persoană pe care dorea s-o evite a venit la ea. Morgane puse o valijoară pe pat.

— Cred că toate lucrurile de care ai nevoie sunt aici, spuse ea.

— Îţi mulţumesc.

— Oh, nu-mi mulţumi. Kerenza a pregătit totul. Eu însămi eram prea ocupată să-mi fac bagajele.

— Pleci ?

— Da, plec cu Jestyn. Ne ducem în voiaj la Paris.

Morgane o spusese cu indiferenţă, ca şi cum era un fapt fără importanţă, în timp ce pândea

cu o plăcere perversă reacția Anheei. Dar aceasta izbuti să-și păstreze cumpătul.

— Cât timp veți lipsi ? întrebă ea.

— Oh, încă nu știm cât. Cum nu vom fi decât noi doi, nimic nu ne va grăbi.

Ea tăcu un moment, pentru a cântări tristețea pe care i-o pricinuia Antheei.

— Doar nu speri că îl vei prinde iarăși pe Jestyn în mrejele tale ? întrebă ea. Loialitatea lui față de mine și Gweniver este prea puternică.

În fața expresiei intrigate a Antheei, ea nu se putu stăpâni și surâse.

— Oh, înțeleg că nu ți-a spus totul. Asta a fost ultima dorință a lui Gweniver : ca el să aibă grijă de mine. Jestyn se simte obligat moral. Or, n-ar fi corect ca noi să locuim în aceeași casă amândoi. Lumea clevetește. Am optat, așadar, pentru cea mai bună soluție.

— O să se căsătorească cu tine ? întrebă Anthea cu voce stearsă.

— Desigur ! Ai înțeles. Iar ceea ce ai tu mai bun de făcut e să te căsătorești cu Alan. Asta va clarifica situația stânjenitoare în care ne aflăm cu toții. Ea surâse binevoitoare. Bine, trebuie să plec ! Mai am încă o groază de lucruri de făcut înainte de plecarea mea. Kerenza te va vizita până când vei ieși din spital.

Cu privirea încețoșată de lacrimi, Anthea abia o văzu pe Morgane care se îndepărta. Își afundă capul în pernă și hohoti de plâns până la epuizare.

Aşadar, Morgane şi Jestyn plecau în voiaj de nuntă. El fusese incapabil — era cumva laşitate ? — să-i anunţe el însuşi veştea şi o trimisese pe Morgane în locul său, fără să bănuiască plăcerea cu care aceasta a îndeplinit o asemenea treabă.

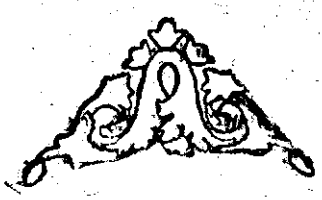

CAPITOLUL 8

Douăzeci și patru de ore mai târziu, Anthea reveni la conacul familiei Menhenniot și își adună lucrurile, împrăștiate prin atelier și prin camera galbenă.

Ar fi preferat să plece direct la Roma, fără să mai treacă pe la această locuință călduroasă și primitoare, plină de amintirea lui Jestin. Dar îi era imposibil să-l abandoneze pe Hugo, invitatul ei, care trebuia să rămână în spital încă două săptămâni. Cum va proceda ea, atunci când Jestyn și Morgane se vor întoarce din voiajul lor de nuntă? Doar simpla apariție a Morganei ca stăpână a conacului o făcea pe Anthea să freamăte.

Tânăra sfârși prin a găsi un compromis : împachetă aproape toate lucrurile sale și tablourile pe care le trimise la Londra, unde Pietro Conti avea un birou. Toate puteau fi depozitate acolo până la viitoarea expoziție. Anthea păstră doar ceva îmbrăcăminte de care ar avea nevoie pentru două săptămâni, și se mută în pavilionul de gardă, la D-na Pollard. Astfel il va

aştepta pe Hugo pentru ca împreună să se întoarcă la Roma.

Cum va reacţiona Jestyn când va afla că Anthea nu se căsătorea cu Alan ? Cu violenţă, fără îndoială, şi ea se temea de mânia lui. Dar asta va fi ultima lor înfruntare, momentul de a pune în sfârşit lucrurile la punct. Şi dacă el o iubise cât de cât, Jestyn va înţelege.

Anthea petrecu mult timp cu Kerenza. Fata o neliniştea, căci presimţea un sfârşit tragic „poveştii de dragoste" care o lega pe fetişcană de Alan.

— Ce noroc aveţi că plecaţi la Roma ! îi spuse, într-o zi Kerenza. Dar cum veţi proceda cu Alan ?

— Ştiu că îl admiri mult pe Alan, că îl iubeşti mult, Kerenza. Desigur, mă crezi crudă şi fără suflet...

— Oh, nu !

— Ba da ! Şi te înţeleg. Dar nu mă pot căsători cu Alan din milă. Acesta nu este un motiv suficient. El poate întâlni într-o bună zi o femeie tânără...

— Într-un scaun cu rotile ! îi aminti Kerenza pe un ton amar.

— Ştiu, suspină Anthea. Dar handicapul lui este mai întâi de toate de ordin psihologic. Toţi medicii au spus asta. Or, fericirea e în strânsă legătură cu psihicul. Dacă el întâlneşte pe cineva care îl face fericit...

— Mi-aş dori atât de mult ca el să mă iu-

beasca, murmură Kerenza. Aş putea să mă ocup mai temeinic de el...

Anthea clătină capul meditativ. Cum ea îşi păstrase o parte din materiale, îi propuse fetei să-i termine portretul.

– Nu am prea mult timp ca să pozez, obiectă Kerenza. Unde vreţi să lucraţi ?

– Jos, pe plajă. Aş vrea să te pictez în rochia ta verde.

– Sunt de acord, dar cu condiţia ca Alan să vină cu noi.

Această pretenţie nu-i prea plăcea Antheei. Într-adevăr, când îl anunţase de plecarea sa, Alan şi ea avuseseră o discuţie violentă. De atunci, ei nu-şi mai vorbeau.

De fapt, ea descoperise că lui nu-i păsa câtuşi de puţin dacă ea se afla sau nu în preajma lui. În schimb, era gelos pe libertatea ei, o invidia că putea să plece când voia, pentru a-şi relua cariera.

– Jestyn o să se supere ! îi lansase el, atunci când Anthea îi împărtăşise intenţia de a pleca de la conac.

– Nu-mi pasă de părerea lui Jestyn.

– Înainte, ţineai cont de ea. Crezi că n-am înţeles că eşti îndrăgostită de fratele meu ? Ce-am mai râs aflând că nu ţi s-a împlinit dorinţa !

– Ştiai ? se miră Anthea.

– La început, nu. Ştiu că ai crezut că mă iubeşti. În realitate, n-aş fi bănuit niciodată nimic dacă Morgane nu mi-ar fi deschis ochii.

La auzul acestui nume, mânia puse stăpânire pe Anthea. Morgane ! Iarăşi Morgane !

– Da, continuase Alan, ea mi-a vorbit de acea fermecătoare scenă picantă din cabană. Fratele meu arzând de dorinţă, dar stăpânindu-se cu noblețe pentru a nu merge prea departe.

– A făcut-o pentru tine, Alan ! Pentru fericirea ta ! Ce păcat că nu înţelege cât de puţin meriţi sacrificiul făcut de el.

– La fel ca şi al tău pentru Gweniver. Eforturile tale vor fi fost la fel de zadarnice.

– Doar nu vrei să spui că Gweniver ştia ? întrebase atunci Anthea, uluită.

– Bineînţeles că da. Morgane a avut grijă ca noi să aflăm totul, atât Gweniver cât şi eu.

– Gweniver ştia...

Ce grozăvie ! Ea îndurase trădarea în tăcere, fără să-şi schimbe câtuşi de puţin atitudinea faţă de Anthea şi Jestyn. Ce femeie extraordinară !

– Cred că aş fi în stare s-o omor pe Morgane pentru tot răul pe care l-a făcut.

– Vei avea curând posibilitatea asta.

– Nu, Alan. Plec. Şi nu am intenţia să revin, nici să vă mai văd pe vreunul din voi.

– Nu vei pleca ! Jestyn nu te va lăsa să pleci. Te va găsi oriunde şi te va aduce înapoi. Îi este frică.

– Lui Jestyn ? Frică ? Ce vrei să spui ?

– El este convins că dacă pleci, eu mă voi sinucide.

— De ce ar crede Jestyn o idioțenie ca asta ?! exclamase Anthea. El este mult mai cumpătat.

— El crede asta pentru că i-am spus-o eu.

Tânăra nu izbutea să înțeleagă cum de putuse vreodată să creadă că iubește un bărbat capabil de intrigi atât de monstruoase.

— Desigur, n-am deloc intenția de a mă sinucide, în pofida acestui blestemat scaun cu rotile, precizase Alan cu un surâs răutăcios. Există mai multe compensații rămânând în viață... Răzbunarea, de pildă.

— Răzbunarea ?

— Da. Vreau să mă răzbun pe tine, pe Jestyn, pe Morgane.

— Nu înțeleg.

— Pune-ți căpșorul la contribuție ! L-am detestat întotdeauna pe Jestyn, mai ales de când mi-a suflat-o pe Gweniver. Iar pe tine, cu condescendența ta, cu generozitatea ta, cu sfaturile tale, cu talentul tău, atât de evident, cu dragostea ta față de fratele meu, care are deja tot ceea ce își dorește... Cred că pe tine te urăsc cel mai mult !

În acest moment, Antheei începuse să-i fie frică. Alan era de-a dreptul dezechilibrat.

— N-am simpatizat-o niciodată pe Morgane, continuă el rânjind. Ea a încercat s-o îndepărteze pe Gweniver de mine. Este arogantă, mincinoasă... Dar poate fi de folos. Nu-i va conveni nicidecum să fie obligată să locuiască sub

acelaşi acoperiş cu tine. Asta va fi răzbunarea mea...

★
★ ★

Dacă Anthea reuşise să-l evite pe Alan după aceste destăinuiri cumplite, ea fu obligată să-l vadă în timpul şedinţelor când îi poza Kerenza. El le însoţea pe plajă. La început, totul se petrecu bine. Vremea era splendidă. Alan era curtenitor faţă de Kerenza, şi aceasta era un model dintre cele mai fermecătoare.

Anthea se instală pe o stâncă înaltă, chiar la poalele falezei. Ea aranjă câteva alge pe lângă rochia verde a Kerenzei, pentru a crea impresia unei sirene, a unei fiinţe gingaşe şi inocente ivite din apa mării.

Era greu de manevrat pe nisip scaunul cu rotile al lui Alan, dar unindu-şi forţele, fetele izbutiră s-o facă fără a-şi pierde buna dispoziţie.

În ultima zi de pozat se întâmplă drama. Anthea mai avea nevoie doar de câteva ore pentru a prinde ultimele sclipiri de lumină pe verdele şi griul compoziţiei sale. Privea cu atenţie la pânza sa, când liniştea acelei după-amiezi fu dintr-odată tulburată de zgomotul unui motor. Un mic avion trecu chiar pe deasupra capetelor lor. Anthea avu impresia că vâjâitul motorului se repercuta în mii de ecouri pe faleză.

La început, ea nu înțelese. Apoi strigătul lui Alan o alarmă. Îngrozită, văzu atunci o bucată enormă de stâncă desprinzându-se din faleză și căzând. În picioare, paralizată de groază, ea trăia scena ca filmată cu încetinitorul.

Alan se ridică din scaunul său și se repezi spre Kerenza, abia având timp s-o împingă la câțiva metri. Stânca se sfărâmă în locul unde cu câteva secunde mai înainte stătuse mica sirenă.

Vii și nevătămate, Anthea și Kerenza alergară la locul dramei. Cu frenezie, ele îndepărtară bucățile de stâncă și pietrele, ajutate de vilegiaturiștii care asistaseră la accident și care se grăbiră îndată să dea o mână de ajutor. Atunci corpul lui Alan ieși la iveală și, o dată cu el, groaznicul adevăr.

Mulțimea era tăcută. Se auzeau doar plânsetele Kerenzei.

— Dacă nu v-aș fi cerut să-l luăm cu noi, ar fi fost în viață. Ar fi mers. Anthea, ați fost martoră când s-a ridicat, a făcut câțiva pași, pentru a-mi salva viața... Și acum, e mort.

La întoarcerea în pavilion, fu chemat un medic pentru Kerenza, care îi administră un calmant.

— Să-l anunțăm pe Jestyn ! reuși să spună Anthea. Nu știu nici măcar în care loc din Paris se găsește.

— Se prea poate ca unul din asociații sau din angajații lui să știe unde se află, o liniști

d-na Pollard. Nu vă neliniștiți. De ce nu vă lungiți în pat și nu luați calmantul pe care vi l-a lăsat medicul ?

Deodată, Anthea izbucni într-un hohot de râs nervos și isteric. Liberă... Acum era liberă. Dar liberă pentru ce ? Pentru cine ? Râsul ei deveni mai răsunător, întretăiat de plânsete nervoase, când se gândi la Morgane și Jestyn. Abia îl băgă de seamă pe medicul care se apropia de ea, abia simți înțepătura unui ac. Apoi, nu mai știu nimic.

★
★ ★

Era întuneric când Anthea deschise ochii din nou. Nu își aminti imediat ceea ce o frământa. Apoi, imaginile după-amiezii se perindară în mintea ei. Scuturată de frisoane, tânăra aprinse veioza și privi spre micul ceas cu pendulă. Ora două noaptea. Era singură cu necazurile și amintirile sale.

Cel puțin nu se simțea vinovată de moartea lui Alan. Așa i-a fost scris, să moară tânăr. Dar amintirea întâmplărilor din ziua precedentă o îngrozi pe Anthea. Neputând să stea întinsă pe pat, coborî la bucătărie să-și pregătească un pahar cu lapte cald. Căldura acestei încăperi, care ocupa un loc principal în locuință, o reconfortă. De fiecare parte a enormului șemineu se afla câte un fotoliu-balansoar. Cu paharul în mână, Anthea se tolăni într-unul din ele.

Tic-tacul orologiului avea un efect benefic asupra ei. Pisicile din coşul de nuiele torceau încetişor.

Anthea se întrebă dacă reuşiseră să-l anunţe pe Jestyn. Cum va reacţiona el la aflarea veştii ? Căci ea avea o parte — infimă, desigur — de răspundere pentru accident. Era vina ei că se aflau pe plajă, atât de aproape de stânci. Dar cine ar fi putut prevedea trecerea avionului, curentul puternic de aer ? Oare Jestyn i-o va reproşa ?

Deodată, zgomotul unei maşini ce se apropia tulbură tăcerea nopţii. Anthea se ridică şi îndepărtă un colţ de perdea. O clipă, lumina farurilor o orbi, apoi taxiul se îndepărtă pe aleea care ducea la conac.

Dacă era Jestyn şi dacă găsea conacul gol, va veni la pavilion să ceară informaţii. Nu avea curajul să-l întâlnească... Nu încă. La iuţeală, spălă paharul la chiuvetă şi fugi în camera sa.

Lungită pe pat, Anthea calculă rapid că lui Jestyn îi trebuiau câteva minute să aprindă lumina, să urce, să bată la uşa camerei ei, să aştepte câteva secunde apoi să deschidă şi să vadă camera goală.

Jos, telefonul sună. Tânăra se rugă în sinea ei ca d-na Pollard să răspundă.

Cu un suspin de uşurare, o auzi sculându-se şi coborând.

— Doamnă Menhenniot ! chemă ea imediat. Sunteţi trează ?

– Da, ce este ?

– A sosit dl. Jestyn. A sunat să ştie dacă sunteţi aici. Soseşte îndată. Vrea să vă vadă.

– Oh, nu ! Ar fi trebuit să-i spuneţi că dorm...

– Bietul de el a călătorit toată noaptea. A primit doar o telegramă şi vrea să afle detalii despre accident. E foarte firesc.

– Bine... mă îmbrac şi cobor.

– Nu ! Puneţi-vă doar halatul.

– Mă îmbrac, repetă Anthea cu fermitate.

Pe când termina cu îmbrăcatul, îl auzi pe Jestyn apropiindu-se de pavilion ; sună la uşă cât se poate de discret. Ea aşteptă, lăsând-o pe d-na Pollard să deschidă şi să-l primească pe vizitator în camera de zi. Apoi cobori, legănându-se pe picioare.

– Ne puteţi lăsa singuri, doamnă Pollard ? întrebă Jestyn, când toţi trei ajunseră în camera de zi.

Anthea vru să protesteze, dar nici un sunet nu-i ieşi din gură. Guvernanta ieşi şi închise cu grijă uşa după ea. Jestyn se afla în faţa Antheei, mai impozant ca niciodată. El nu făcu nici un gest pentru a o invita pe tânără să ia loc şi, cu toate că genunchii îi tremurau, ea îi susţinu privirea. Lupta se angaja în tăcere, o tăcere descurajatoare pentru Anthea. În ce stare sufletească se afla el ?

– Morgane e cu tine ? întrebă ea pentru a curma tensiunea care domnea.

– Nu. Se întoarce mâine cu avionul. După săptămâna atât de istovitoare pe care am pe-

trecut-o, nu era necesar ca ea să piardă o noapte de somn.

Cu strângere de inimă, Anthea își închipui ceea ce putuse să le facă „istovitoare" săptămâna. Ea examină chipul lui Jestyn, dar trăsăturile lui severe nu lăsau să se întrevadă nimic altceva decât o nervozitate intensă.

— Ce știi despre ceea ce s-a întâmplat ? întrebă ea.

— Mai nimic. Telegramele nu sunt niciodată explicite.

In cazul acesta, ei îi revenea sarcina de a-i descrie acele momente penibile.

— Anthea, pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat ?

Ea nu-și putu stăpâni lacrimile care îi curgeau pe obraji pe când istorisea drama. Jestyn îi întoarse spatele ; era singură, în fața unui zid, în vreme ce ar fi avut atât de multă nevoie de un semn de afecțiune, de sprijin.

Deodată, cu trăsăturile deformate de durere, Jestyn se întoarse. Ezitând, Anthea făcu un pas înainte, cu brațele întinse către el, pentru a-l îmbărbăta.

— Jestyn, eu...

— Nu, Anthea. Nu vreau să discut acum.

— Dar...

— Nu în momentul acesta ! Du-te în pat și culcă-te ! Ai o înfățișare înspăimântătoare.

De ce n-o lăsase să-și exprime durerea ? O bănuială cumplită trecu prin mintea Antheei.

Poate că Jestyn înțelesese greșit? Oh, nu! Doar nu putea crede totuși că ea ar fi încercat, într-un asemenea moment, să reia relațiile cu el. De altfel, mândria ei ar fi împedicat-o s-o facă, mai cu seamă de când el o trimisese din laşitate pe Morgane să-i dea de veste despre căsătoria lor.

*
* *

Înmormântarea a fost tristă și sumbră. Jestyn solicitase o ceremonie restrânsă la care erau prezenți doar membrii de familie și câțiva prieteni. Kerenza era acolo, palidă, cu trăsăturile trase. Era singura văduvă a lui Alan.

— Eu ar fi trebuit să fiu în locul lui, gemu ea printre lacrimi. Suferise deja destul... Și el ar fi mers, Anthea, s-ar fi vindecat!

Fără îndoială era inutil să-i demonstreze că fără prăbușirea stâncii, Alan n-ar fi putut niciodată să-și recapete posibilitatea de a merge pe picioare. Dar Kerenza nu ținea cont de nimeni, se izola în durerea ei. Când vorbea, o făcea pentru a se scuza.

Fu deschis cavoul familiei, situat în capela mică, pentru a depune sicriul. Anthea crezu atunci că simte sufletul consolator și liniștitor al lui Gweniver dându-i târcoale. Amândouă, veniseră adesea să viziteze biserica din Saint-Ives de care Gweniver era atât de mândră.

Trei ani mai târziu, doi din membrii tineri ai familiei erau înmormântați aici !

De acum înainte, Alan și Gweniver se odihneau împreună. Alan își aflase în cele din urmă tihna, alături de femeia pe care o îndrăgise atât. Cel puțin, Anthea spera din toată inima să fie așa.

Anthea se ferise de Morgane ca de ciumă de la întoarcerea acesteia.

— Presupun că condoleanțele nu-și au rostul, declară aceasta după ce micul grup a ieșit din biserică. În definitiv, nu ești văduva lui cu adevărat, așa-i ?

Ea își scoase cu ostentație mănușile pentru ca Anthea să poată admira inelarul mâinii stângi, împodobit cu un inel enorm și cu o verighetă încrustată cu safire și diamante.

Dar Anthea nu reacționă față de această nouă demonstrație de cruzime și se îndepărtă. În loc să se ducă, la fel ca toată lumea, spre mașini, o porni cu hotărâre pe drumul spre mare care se afla de-a lungul cimitirului, și se făcu nevăzută în landă.

Merse la întâmplare, ore întregi, fără să aibă noțiunea timpului. Nu mai voia să se întoarcă nici la conac, nici la pavilion. Nu mai avea ce să caute în Saint-Ives. De acum înainte, locuința familiei Menhenniot era domeniul Morganei.

În ceea ce privește pavilionul, ea prefera s-o lase pe Kerenza să-și plângă amarul.

La începutul după-amiezii, Anthea luă un taxi şi se duse să-i facă o vizită lui Hugo la spital. În singurătatea ei, era unicul prieten pe care îl mai avea. Era un pic cam devreme pentru vizite, dar sora de serviciu o lăsă să intre.

– Dl. Rechter are deja o companie, o vesti ea. Aşa că o persoană în plus nu-l va deranja prea mult.

Anthea se îndreptă spre camera tânărului francez şi-i recunoscu cu bucurie pe cei doi vizitatori ai lui, Pietro şi Amelia Conti !

Cu un hohot de plâns, tânăra alergă să se refugieze în braţele agentului ei, uimit.

– Pietro ! Sunt atât de bucuroasă că te revăd !

Hugo înţelese greşit motivul tristeţii ei.

– Dar nu ştiam că ai ţinut atât de mult la Alan Menhenniot, mărturisi Pietro când Anthea se mai calmase.

– Nu, n-am ţinut la el. Te rog, ia-mă cu tine... oriunde.

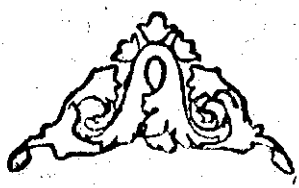

CAPITOLUL 9

Ce uşurare pentru Anthea să regăsească Roma, prietenii, soarele arzător şi culorile vii ale oraşului! Abia dacă îşi mai amintea de cele două săptămâni care precedaseră plecarea ei din Cornwall. Epuizată nervos, refuzase să mai dea pe la conacul familiei Menhenniot şi cei din familia Conti o luaseră sub aripa lor. Pietro se dusese să-i facă bagajele şi să împacheteze materialele.

El rămăsese acolo două zile în plus faţă de Anthea, pentru a-l aştepta pe Hugo, aflat încă în spital.

– Pietro, orice s-ar întâmpla, îl implorase ea când plecă la Roma, nu spune nimănui unde mă duc.

Ca o măsură de precauţie, Anthea părăsise apartamentul din Roma, a cărui adresă o cunoştea Jestyn şi se mutase în casa cea mare a familiei Conti, aflată la ţară, până când va găsi altceva.

Ca întotdeauna, o mulţime de oameni forfoteau în splendida proprietate. În afară de Anthea şi Hugo, aflat în convalescenţă, alţi

tineri artişti străini erau găzduiţi aici, invitaţi de Pietro şi Amelia.

Aceasta propuse într-o zi ca Anthea să locuiască într-o căsuţă care era liberă, aflată în fundul grădinii.

— De ce nu te-ai muta acolo, Anthea ? Ai plăti o chirie mai mică, şi apoi, te-ai simţi în largul tău, fiind în acelaşi timp aproape de noi.

Era soluţia ideală. Dar tânăra se temea să fie singură din nou.

— Am putea împărţi casa, Anthea, sugeră Hugo cu entuziasm.

Il bănuia că nutreşte sentimente de iubire la adresa ei şi, pe ascuns, spera că Pietro şi Amelia îl vor refuza. Ea nu mai voia să aibă complicaţii.

Dar cei doi mecena italieni erau incapabili să refuze ceva cuiva şi acceptară ca, până îi vor găsi şi lui altceva, Hugo să se mute împreună cu Anthea.

Viaţa căpătă atunci un curs ordonat... Dar dacă Anthea sperase că îşi va putea umple golul din suflet, că departe de Jestyn, durerea ei s-ar atenua, trebui să se resemneze repede. Fiecare zi care trecea făcea şi mai insuportabilă absenţa bărbatului pe care îl iubea.

Picta cu încordare, lucrând la orice oră din zi şi din noapte, dormind puţin, mâncând încă şi mai puţin, pictând tablou după tablou, inspirate din amintirile sale din Cornwall, ca şi cum fiecare tuşă era un mod de a uita.

– O să poţi expune multe lucrări, comentă Hugo într-una din zile. Dar toate astea sunt triste... atât de triste.

– Aşa era ! Ultimele lucrări ale Antheei purtau amprenta unei mari melancolii : ceţuri opace, mări cenuşii şi învolburate, peisaje dezolante populate de fantome înfricoşătoare.

În cele din urmă, ea avu sentimentul de a fi pictat tot ceea ce era în legătură cu tragedia din Saint-Ives. Dar în loc să-şi afle liniştea, aşa cum sperase, Anthea fu răvăşită de nelinişti încă şi mai profunde. Se simţea complet distrusă.

Din memorie, refăcu portretul Kerenzei, care fusese distrus de căderea stâncii. Dar ca în toate tablourile sale recente, tragicul ieşea în evidenţă : subiectul feeric se transformase într-o scenă de groază şi de dezolare. Era departe de sirena drăguţă, cuceritoare...

Cuceritoare ? Cuvintele lui Jestyn îi reveniră în minte ; el o sfătuise să-şi facă autoportretul într-o rochie roşie, ca femeile galante din pictura clasică. Această amintire amară îi trezi dorinţa de a încerca experimentul.

Discută despre asta cu Pietro care fu imediat cuprins de entuziasm.

– Nu văd ceva mai nimerit de adăugat la expoziţia ta ! Un portret al artistului !... e o idee excelentă, scumpa mea.

Anthea instală câteva oglinzi mari, descoperind cu aceeaşi ocazie noi riduri pe care nefericirea le săpase pe chipul ei. Cum să se

reprezinte ? Ezita. În orice caz, nu ca o femeie galantă. Nu fusese în stare să-l cucerească pe Jastyn. Din cauza acestui eşec, ea urma să ducă o viaţă de călugăriţă !

De ce să nu se picteze îmbrăcată în călugăriţă ? Palida melancolie de pe chipul ei ar fi accentuată de rasa severă şi sumbră de călugăriţă. Desigur, aceasta arăta în zilele noastre mai puţin severă, mai puţin riguroasă, dar ea o preferă pe aceea din vremurile trecute : o rasă simplă, neagră şi o bonetă albă.

Obsedată de această nouă idee, tânăra făcu un număr incalculabil de schiţe. Totuşi, când autoportretul propriu-zis fu gata, îi lipsea ceva : tuşa de originalitate care marca opera Antheei.

Era fundalul ! Zidurile clasice ale unei mănăstiri nu se potriveau cu această călugăriţă. Îi trebuia o stepă sălbatică bătută de vânt, cu siluetele câtorva menhiri. Anthea pictă apoi şiragul de mătănii care îi atârna pe piept şi se strecura de-a lungul faldurilor rasei negre, şi înlocui mărgelele rozariului cu mici capete de mort.

În cele din urmă, atârnă tabloul în camera sa, ca să-i amintească ce urma să fie viaţa pentru ea de acum înainte.

★

★ ★

Arămiul şi auriul toamnei se preschimbă în alb şi cenuşiu. Sosi iarna. Apoi sărbătorile de Crăciun şi de Anul Nou trecură. Acesta a fost

momentul pe care Pietro îl propuse să meargă la Londra pentru ultimele detalii ale expoziției ei. Dar aceasta refuză cu încăpățânare să-l însoțească.

– Ai de gând să te închizi aici pentru tot restul vieții și să trăiești ca modelul acestei groaznice picturi ? ! exclamă supărat agentul ei. Nu ești făcută să trăiești ca o pustnică, Anthea. E timpul să-ți revii. N-am făcut-o până acum, dar pretind să-mi povestești ceea ce s-a întâmplat în Anglia. De ce ai ajuns ca o umbră...

După o lungă tăcere ezitantă, Anthea găsi forța de a-i povesti despre acești ultimi trei ani și despre ultima ei ședere în Cornwall. Această lungă confesiune îi procură o ușurare sufletească la care nu se așteptase.

– Jestyn s-a recăsătorit, conchise ea, și nu va exista nimeni altcineva în viața mea.

Pietro nu încercă nici să comenteze, nici s-o convingă. Nu mai insistă ca ea să-l însoțească în Anglia, și vernisajul avu loc în absența ei. Dar succesul n-o interesa pe Anthea.

– Pietro spune că picturile tale se vând bine, o anunță într-o zi Amelia. Chiar și pentru înfricoșătoarea ei călugăriță s-a găsit un cumpărător.

Curios e că Pietro vrusese să ia portretul călugăriței, iar Antheea i-a îngăduit, fără să-i pese câtuși de puțin. Era istovită. Nu mai picta, stătea ore întregi închisă în camera sa, nefăcând nimic, privind în gol.

– Ai nevoie de o vacanță, afirmă Amelia. Vine primăvara, trebuie să ieși la plimbare.

— Nu-mi place primăvara, răspunse Anthea pe un ton plictisit.

Primăvara, anotimp al reînvierii, al promisiunilor și al proiectelor. Era primăvară când îl întâlnise pentru prima oară pe Jestyn. Tot în timpul primăverii descoperise ea Cornwall-ul...

Disperată, Amelia îl trimise pe Hugo să-și încerce norocul pe lângă Anthea. El se așeză aproape de ea, cu un aer mâhnit. Ea stătea ghemuită la celălalt capăt al patului, cu genunchii îndoiți sub bărbie, cu privirea goală și tristă.

— Anthea, o imploră el. Melancolia o să te distrugă, dacă vei continua astfel.

— Mi-e totuna. Poți înțelege ce se întâmplă cu mine ? Am succes, bani, fac meseria care-mi place. Am tot ce se poate dori. Dar îmi lipsește ceea ce e mai important : iubirea.

— Măcar de-aș putea să te fac fericită, dacă mi-ai permite... Știi, nu-i așa ?

Anthea încuviință. Era multă vreme de când își dăduse seama de ceea ce simțea Hugo pentru ea.

— Dar gândul tău este doar la Jestyn, continuă el. Dacă ar fi de față, nu știu ce i-aș face.

— Hugo !

Tânăra încercă să râdă, dar veselia ei se transformă pe dată într-o criză de plâns. Descumpănit, Hugo îi cuprinse umerii cu un gest protector. Dar eforturile lui păreau neputincioase în a o consola pe Anthea.

— Anthea, te iubesc. Dumnezeule, cât de mult te iubesc.

— Ieşi !

Acest cuvânt simplu pocni în încăpere precum o lovitură de bici. Paralizaţi de surpriză, Anthea şi Hugo erau incapabili să schiţeze cel mai neinsemnat gest. Jestyn Menhenniot ocupa cu masivitatea sa cadrul uşii, având un pachet mare sub braţ.

— Ieşi, până nu te dau eu afară !

Încet, Hugo îi dădu drumul Antheei şi se ridică cu demnitatea sa naturală.

— N-ai de ce să-mi vorbeşti aşa, domnule. Plec... Dar te previn că dacă te atingi de Anthea, dacă îi faci cel mai mic rău, o să regreţi.

Apatia Antheei dispăruse. Cu câteva clipe înainte era distrusă, cu inima frântă, acum o mânie oarbă pusese stăpânire pe ea. Cum îndrăznea Jestyn să vină în casa ei, să-i alunge prietenii ?

— Ieşi şi tu, Jestyn ! urlă ea.

El lăsă pachetul jos şi se aşeză calm la capătul patului, ocupând locul pe care Hugo îl părăsise.

— Foarte bine ! zise Anthea ridicându-se. Întrucât nu vrei să pleci, am să plec eu !

Jestyn întinse braţul şi o reţinu.

— Anthea, aşează-te. Avem de vorbit.

Ea clătină capul în semn de refuz. Ultima oară când ea încercase să-i vorbească, nu a vrut s-o asculte, interpretase greşit cuvintele ei.

Şi apoi, ce îşi puteau spune ei, astăzi ? Zarurile fuseseră aruncate de mult !

— Ştii cât timp mi-a trebuit ca să te regăsesc ? întrebă Jestyn. Şase luni, şase luni lungi. Doar când am văzut în ziare anunţul viitoarei tale expoziţii am ştiut cum să-ţi descopăr refugiul.

— Cine ţi-a dat adresa mea ?

— Pietro Conti.

— Ţi-a spus Pietro unde mă poţi găsi ? se miră Anthea. Cum a putut să nu-şi respecte promisiunea pe care mi-a făcut-o ?

— I-am explicat că pentru binele tău, în interesul tău, trebuia să ne revedem.

— Ce minciună ! Pietro s-a lăsat păcălit, asta e !

— Eşti sigură că-i aşa, Anthea ?

Se apropie de ea şi o strânse la piept. Tânăra îşi clătină capul.

— Nu, Jestyn ! Nu !

— Ba da. Aceste şase luni au fost un iad pentru mine.

— Lasă-mă să plec !

— De ce te-ai retras în momentul în care problemele noastre păreau rezolvate ?

Cum îndrăznea el să spună un asemenea lucru ? El făcuse ca fericirea lor să devină imposibilă şi iată că acum el îi reproşa ei că a plecat.

Prizonieră a braţelor lui, Anthea văzu cum el îi caută buzele. Gura lui Jestyn o strivi pe a

ei într-un sărut sălbatic şi crud. În ciuda voinţei ei, Anthea nu se putu stăpâni să nu-i răspundă la rândul ei. Ca întotdeauna, cu acest bărbat, trupul ei o trăda.

– Îţi jur un lucru, îi murmură el la ureche. N-o să mă mai îndrăgostesc niciodată. O iubeam mult pe Gweniver, şi atunci când ne-am logodit, eram la fel de fericit ca şi ea. Apoi, te-am întâlnit şi mi-ai tulburat viaţa.

Ea îl simţi fremătând de emoţie. Mâinile lui îi mângâiau corpul. Pulsul Antheei se accelera ; simţi o dorinţă nebună urcând în ea, vecină cu spaima.

Jestyn îşi strecură încet mâinile sub tricoul ei şi îi mângâie sânii cu gingăşie. Fremătând, Anthea era aproape să leşine. Nu i-o putea permite ! Nu trebuia să răspundă dorinţei lui ! În prezent, Morgane se afla la mijloc. Atunci când el îşi apropie gura de a ei, fără să reflecteze, pentru a se apăra, ea îl muşcă cu toată puterea. Surprins de durere, Jestyn îi dădu brusc drumul. Buza de jos îi sângera.

– De ce ai făcut asta ?

– Aşa îţi trebuie ! Cine îţi dă dreptul să revii şi să-mi tulburi din nou existenţa ? S-a sfârşit, Jestyn. E multă vreme de când totul s-a sfârşit între noi. Prea mult rău a fost făcut.

– Nu te cred. Nu te poţi schimba până într-atât. Mă iubeşti încă, altfel de ce această dorinţă care creşte atunci când mă apropii de tine ? Poţi spune că nu-i aşa ?

— Poate, recunoscu Anthea. Dar sexualitatea nu este totul în viață. Dacă ar fi vorba numai de asta, oricine îmi poate da satisfacție.

— V-am întrerupt cumva, pe Hugo și pe tine ?

La ce bun să răspundă ? Jestyn nu avea decât să creadă ce poftea ! Cu cât s-ar convinge mai repede că nu-i dorea prezența, cu atât l-ar face să plece mai curând. Iar ea ar rămâne singură, cu necazul și durerea ei.

— Anthea ! reluă el în șoaptă. N-am încetat nicicând să te iubesc. Am pierdut trei ani. Să nu ne irosim viețile. Am atâta nevoie de tine !

Tânăra clătină capul și se agăță cu mai multă putere de spătarul scaunului pe care ea îl pusese între ei, ca pe un scut.

— Anthea, nu pot să cred că nu mă mai iubești.

— Toate mor într-o zi, răspunse ea. Chiar și iubirea. Ai făcut totul pentru a o ucide. M-ai respins, ai făcut tot ce a fost mai rău și îndrăznești astăzi să-mi vorbești de iubire ?

— Dar înțelege-mă ! Atâta timp cât Alan era în viață, eram dator să-i dau o șansă...

— Pentru că te-a făcut să crezi că mă iubea.

— Am avut încredere în Alan. Te iubeam, eu îi recunoșteam așadar dreptul de a avea același sentiment.

— Nu, Jestyn, el nu mă iubea.

Atunci, determinată de o pornire năvalnică, Anthea îi povesti acea conversație lungă pe care o avusese cu Alan și cum acesta îi expusese planul său de răzbunare.

– Biata de tine ! izbucni Jestyn. Am fost înşelat şi atât de orb ! Dar acum, s-a sfârşit cu asta.

– Nu, nu s-a sfârşit, căci tu...

Ea nu izbuti să-şi termine fraza. Din nou, buzele lui Jestyn le sărutau pe ale ei, arzătoare, pătimaşe. Totuşi, Anthea nu trebuia să cedeze. Exista Morgane...

– La ceilalţi nu te gândeşti câtuşi de puţin ? La Morgane, de pildă ?

– La Morgane ? Ce amestec are Morgane în toate astea ?

– Păi, în fine, eşti soţul ei !

– Eu ?

– Credeam că mariajul ar fi un obstacol de netrecut pentru iubirea noastră. Dar poate tu vezi lucrurile altfel, dat fiind că e vorba de o căsătorie motivată de avere...

– Cred că trebuie să clarificăm anumite lucruri, declară cu calm Jestyn. La loc. Înainte de toate, spune-mi ce este cu povestea asta cu averea.

– Banii de care aveai nevoie pentru a-ţi salva negoţul cu antichităţi...

– Cine ţi-a spus asemenea baliverne ?

– Lawrence...

– Şi tu l-ai crezut pe acest... acest... Afacerile mele merg foarte bine şi nu am nevoie deloc de banii altora. Poţi să verifici conturile mele.

– Asta nu-i treaba mea ! Nu-mi pasă de asta.

— Ba da, e treaba ta ! Nu vreau ca tu să ai nici cea mai neînsemnată îndoială, nici cea mai mică bănuială.

— Eu...

— Taci şi ascultă-mă ! Când ai avut acel accident cu Rechter, când te-am văzut pe patul acela de spital, când am înţeles că era cât pe ce să te pierd, m-am hotărât. Păcat de Alan, vă pizmuiam... Am aşteptat toată noaptea în acel spital blestemat ca să-ţi revii în fire pentru a-ţi...

— Pentru a mă acuza că am băut şi că m-am înhăitat cu Hugo ! îi aminti Anthea cu indignare.

— Eram orb de mânie şi de gelozie. Credeam că am ajuns prea târziu. El semăna cu Alan, împărtăşea aceeaşi pasiune pentru pictură ca...

— Erai atât de gelos încât ai plecat îndată pentru a te duce să-i ceri mâna Morganei.

— Nu.

— Atunci ea ţi-a cerut s-o iei de soţie. Nu observ deosebirea, de vreme ce ai acceptat !

Jestyn lăsă să-i scape un lung suspin de îngrijorare.

— Dar nu m-am căsătorit cu Morgane, păcatele mele ! Şi n-o voi face niciodată !

— Dar ea mi-a spus că...

— Nu-mi pasă ce a putut ea să-ţi spună. Dacă te-a făcut să crezi că urma să ne căsătorim, te-a mințit, asta e.

— Recunoşti în sfârşit că Morgane e o mincinoasă.

Atât de multe minciuni își așternuseră vălul peste iubirea lor... Minciunile Morganei, ale lui Lawrence, cele ale lui Alan și ale lor.

— Nu știam nimic de povestea asta cu căsătoria. Pietro mi-a vorbit despre asta, acum câteva zile.

— Totuși ai luat-o pe Morgane cu tine la Paris.

— Trebuia să mă întorc acolo pentru afaceri. Ea m-a implorat să-i permit să vină cu mine. Dorea să-și cumpere rochii noi. În timpul celor zece zile, ea a asistat la toate prezentările de modă și a bătut toate magazinele capitalei.

— Acesta era, așadar, motivul oboselii ei, murmură Anthea.

Auzind asta, Jestyn izbucni în râs.

— Va să zică ai crezut că eu am istovit-o... Ai într-adevăr extrem de multă imaginație, Anthea !

— Dar inelul de logodnă, verigheta ?

— Care inel de logodnă ? Presupun că vorbești de acela pe care l-a moștenit de la mătușa sa ?

— Morgane îl purta, și mi l-a arătat pentru ca...

— ... să te păcălească, Anthea, ca să te facă să crezi că noi eram căsătoriți. Și oricum, a izbutit. Din fericire, ea nu se va mai afla pe domeniul Menhenniot când noi ne vom întoarce acolo !

— Noi ? întrebă Anthea, neîncrezătoare.

— Doar nu crezi totuşi că mi-am dat atâta osteneală să te regăsesc, ca să accept să te pierd din nou. Dar înainte de toate, noi doi mai avem ceva de făcut.

El înlătură hârtia de ambalaj a misteriosului pachet, pe care îl adusese. Portretul Antheei îmbrăcată în călugăriţă ieşi la iveală.

— Când am văzut acest sacrilegiu..., declară el. Tu în postură de pustnică ! Nu eşti făcută deloc pentru celibat, Anthea. Îţi înapoiez tabloul, dar trebuie să-mi promiţi că îl vei distruge...

El se ridică, aşeză pânza jos, cu dosul în sus, şi se îndreptă spre uşă pe care o închise cu cheia.

— Nu vreau să vină cineva să ne deranjeze. Anthea, o să-ţi iei adio de la Roma, şi o să te întorci acasă cu mine.

— Ca să-ţi fiu amantă ?

— Nu, soţie.

Tinerei îi venea greu să creadă ceea ce auzea. Totuşi, ea simţea nedesluşit că fericirea era aici, că îi întindea mâna.

— De ce ai fost atât de aspru cu mine când Alan a murit ? întrebă ea, ca şi cum întrebarea asta era ultimul obstacol care o separa de Jestyn. Mi-ai reproşat că...

— Măcar dacă ai fi ştiut cât de mult îmi doream să te iau în braţe, să te consolez. Dar n-o puteam face, din cauza lui Alan care tocmai... Şi apoi, îmi era neoaz pe mine că sim-

ţeam atât de puţină tristeţe. Aproape că eram fericit când am primit telegrama. Erai liberă. Urma să se întâmple ceva minunat cu noi, ca acum...

Jestyn îşi însoţi vorbele cu sărutări din ce în ce mai pătimaşe. Mângâierile lui pe pielea Antheei pe care o dezbrăca încet, aprindeau în ea o dorinţă căreia, pentru prima oară, i se abandonă fără reticenţe. Cu febrilitate, ea îşi descheia nasturii bluzei. Tresăriră de fericire când pielea lor se atinse. Cu răsuflările amestecate, se lipeau unul de celălalt ; sânii ei se presau de torsul lui Jestyn.

Curând, îngenunchează. Jestyn se îndepărtă şi o contemplă pe Anthea. Era pe jumătate dezbrăcată în faţa lui, timidă şi ispititoare, cu ochii umbriţi de dorinţă.

— Aşa trebuie să te pictezi., Anthea. Oh, dragostea mea, te iubesc atât de mult.

El o luă în braţe şi o întinse pe pat. Cu mişcări încete, o dezbrăcă de tot, mângâind cu degetele şi buzele fiecare părticică a corpului pe care îl descoperea. Apoi se lungi lângă Anthea şi îi murmură cuvinte pe care ea le aştepta dintotdeauna.

Umbra minciunii dispăruse în sfârşit.

— SFÂRŞIT —

THE BEST

Când Anthea se trezește cu Jestyn Menhenniot în pragul camerei sale de hotel, la Roma, e ca și cum trecutul ar năvăli dintr-o dată în viața ei. Un trecut pe care ea a vrut să-l uite în cursul ultimilor doi ani refugiindu-se departe de Anglia și de Jestyn. Dar Jestyn nu dorea să o piardă pe Anthea.

Sărutul lui era sălbatic, ca și cum lăsa frâu liber unei mânii de multă vreme reținute. O dată în plus, tânăra nu putuse rezista dorinței nebune care o atrăgea spre acest om. Totuși, cât timp se îmbrățișaseră, ea nu uitase că această plăcere le era interzisă.

ISBN 973-580-002-0

Lei 1862 + 38 T.L. = 1900

THE BEST

Când Anthea se trezește cu Jestyn Menhenniot în pragul camerei sale de hotel, la Roma, e ca și cum trecutul ar năvăli dintr-o dată în viața ei. Un trecut pe care ea a vrut să-l uite în cursul ultimilor doi ani refugiindu-se departe de Anglia și de Jestyn. Dar Jestyn nu dorea să o piardă pe Anthea.

Sărutul lui era sălbatic, ca și cum lăsa frâu liber unei mânii de multă vreme reținute. O dată în plus, tânăra nu putuse rezista dorinței nebune care o atrăgea spre acest om. Totuși, cât timp se îmbrățișaseră, ea nu uitase că această plăcere le era interzisă.

ISBN 973-580-002-0

Lei 1862 + 38 T.L. = 1900

113

Annabel Murray

113

Annabel Murray

Regrete târzii

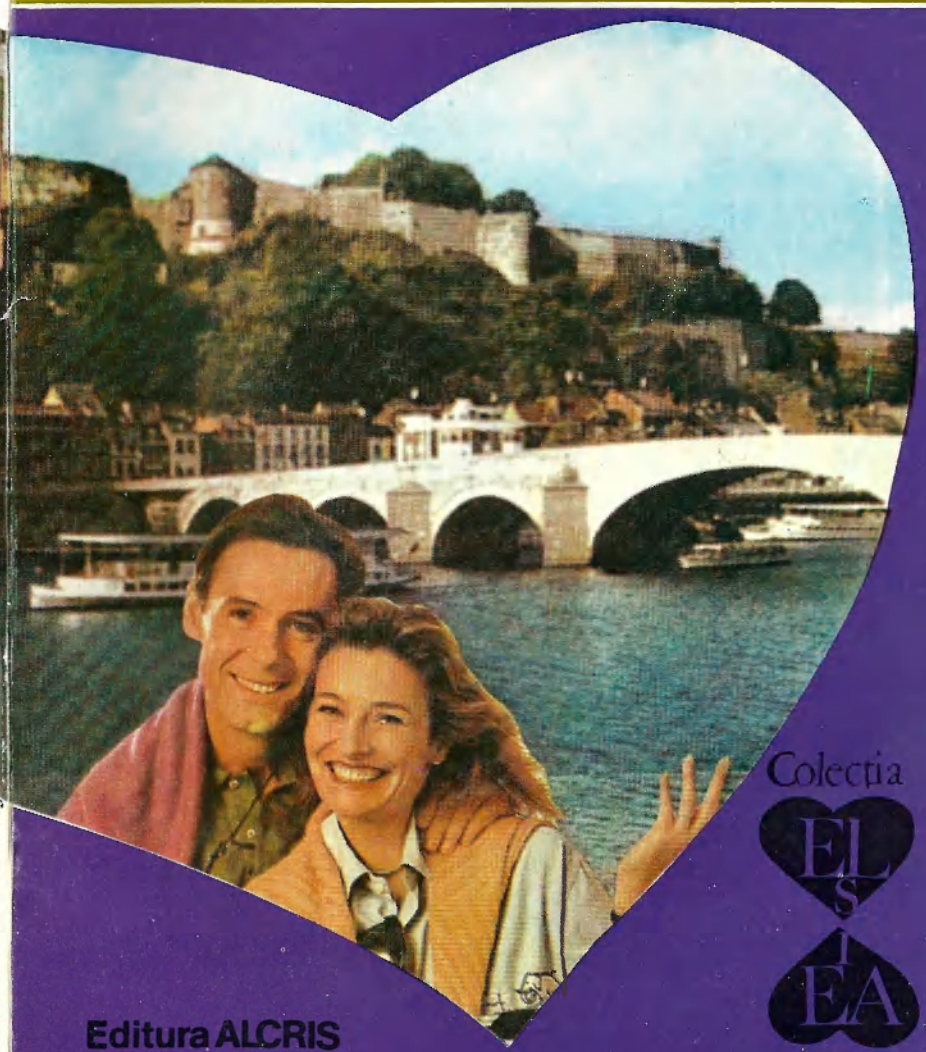

Colecția EL și EA

Editura ALCRIS